

У НАПРЯМІ ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ: ДОСВІД РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ

СТРАТЕГІЯ
ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ ТА ПЛАНИ
ДІЙ ДЛЯ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ

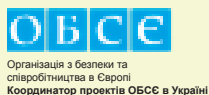
РАМКОВИЙ ЗАКОН
ПРО НИЗЬКОВУГЛЕЦЕВЕ ЗЕЛЕНЕ
ЗРОСТАННЯ

Зміст

Передмова	3
Національна стратегія зеленого зростання Республіки Корея	5
Перший п'ятирічний план зеленого зростання (2009–2013).....	8
Другий п'ятирічний план зеленого зростання (2014–2018)	10
Основні положення Рамкового закону Республіки Корея «Про низьковуглецеве зелене зростання»	13
Стислий огляд основних положень.....	13
Розділ 1 Загальні положення.....	17
Розділ 2 Національна стратегія низьковуглецевого зеленого зростання.....	20
Розділ 3 Президентський комітет з питань зеленого зростання та допоміжні органи....	22
Розділ 4 Сприяння досягненню низьковуглецевого зеленого зростання.....	24
Розділ 5 Реалізація концепції суспільства з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю	30
Розділ 6 Реалізація концепції зеленого способу життя та сталого розвитку.....	36
Розділ 7 Прикінцеві положення.....	40
Додаток до Закону.....	42
Список посилань.....	43

Неофіційний переклад
Рамкового Закону
Республіки Корея «Про
низьковуглецеве зелене
зростання» здійснено за
підтримки Координатора
проектів ОБСЄ в Україні.

Публікація цієї
брошури здійснена за
підтримки Координатора
співробітництва з ЮНІДО
в Україні.

Організація з безпеки та
співробітництва в Європі
Координатор проектів ОБСЄ в Україні

При використанні
матеріалів посилання на
джерело обов'язкове.

Передмова

Загрози вичерпання обмежених природних ресурсів планети та зміни клімату внаслідок прискореного зростання населення світу та економік нових індустріальних країн сприяли активному розвитку концепцій зеленої економіки, зеленого зростання та низьковуглецевого зростання, які покликані забезпечити мінімізацію навантаження на базу природних ресурсів та екологічні умови життя населення за рахунок задіяння додаткових джерел зростання та більш тісного взаємозв'язку між економічною діяльністю і природним середовищем.

Магістральний напрям вирішення цих завдань шляхом інтеграції екологічної, економічної та соціальної складових сталого розвитку було задано «Порядком денним на XXI століття», прийнятим історичним Самітом Землі у 1992 р. в м. Ріо-де-Жанейро (Бразилія) [1], а також рішеннями Всесвітнього саміту зі сталого розвитку у м. Йоганнесбург (ПАР), 2002 р. [2].

Рішеннями Конференції ООН зі сталого розвитку «Ріо+20» (22–25 червня 2012 р., м. Ріо-де-Жанейро) визнано, що прогрес у напрямі впровадження засад сталого розвитку людства виявився недостатнім, та підтримано ініціативи міжнародних організацій щодо розроблення національними урядами стратегій, планів дій та дорожніх карт розвитку країн у зеленому напрямі, а також економічного інструментарію і системи індикаторів для моніторингу та оцінки результативності політики [3, 4].

Відмінність «зеленої» моделі полягає в її орієнтації на гармонізацію економічного зростання

з екологічною сталістю, впровадженні таких інструментів підтримки зростання, за яких природні активи розглядаються як фактор виробництва, як продуктивний капітал, а екологічна політика – як інвестиційна політика, спрямована на ефективне використання та відновлення природних ресурсів шляхом впровадження ресурсо та енергоефективних, екологічно безпечних технологій та інновацій [5].

За останнє десятиліття уряди багатьох країн включили цілі, завдання та конкретні інструменти сприяння зеленій економіці у свої довгострокові стратегії або розробили окремі стратегії зеленого зростання.

Республіка Корея однією з перших серед країн-членів Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) започаткувала трансформацію своєї економіки на засадах зеленого зростання та впровадження нових підходів до системи планування, спрямованих на зміцнення взаємозв'язків між економікою і природним середовищем.

У 2009 р. Урядом Республіки було прийнято Національну Стратегію зеленого зростання під назвою «Дорога до нашого майбутнього: зелене зростання» і перший П'ятирічний план її реалізації на період 2009–2013 років [6], а у червні 2014 р. прийнято другий П'ятирічний план на 2014–2018 роки. Основні засади цієї політики задано Рамковим законом Республіки Корея «Про низьковуглецеве зелене зростання», який схвалено Парламентом у грудні 2009 р.

У публікації представлено положення згаданого Рамкового закону та короткий опис Стратегії зеленого зростання Республіки Корея і п'ятирічних Планів дій для її реалізації у перекладі на українську мову для ознайомлення громадськості з успішним досвідом зеленої трансформації країни.

На думку ЮНЕП прийняття Стратегії зеленого зростання створило ефект доміно для інших країн регіону Південно-Східної Азії та інших країн [7]. Цей досвід може бути з успіхом використано розробниками політики в Україні.

Україна має унікальні початкові переваги для здійснення диверсифікації своєї економіки та задіяння додаткових джерел підйому добробуту: багаті природні ресурси, вигідне географічне та геополітичне положення, високоосвічене населення, є потенційним транзитним коридором, «шовковим шляхом» для енергетичних, товарних та культурних обмінів між Сходом та Заходом. Однак за оцінками Світового банку Україна має малоефективну ресурсну економіку та залишається, на відміну від колишніх сусідів по соціалістичному табору, в групі країн з ВВП на душу населення за паритетом купівельної спроможності нижче середнього рівня (8560 дол. у 2014 р.) [8].

Масштабна тривала експлуатація багатих природних ресурсів за недостатньо ефективною політикою захисту довкілля призвела до його деградації. За оцінками експертів близько 15% території країни з населенням понад 10 млн осіб перебуває у критичному стані [9], а внаслідок розгортання війни на Донбасі та руйнування об'єктів промисловості, інфраструктури та житла ця цифра буде набагато більшою.

Основними бар'єрами для ефективного використання ресурсів є, зокрема:

- використання застарілих технологій та обладнання, що спричиняє високий рівень втрат ресурсів на ланцюгу від виробництва до кінцевого споживання, їх неефективне використання та забруднення довкілля;
- відсутність мотивації у суб'єктів господарювання до впровадження новітніх, у т. ч. ресурсоефективних технологій та екологічних інновацій;

- слабкий доступ підприємств до екологічних кредитів та інвестицій;
- недосконала система поводження з відходами, що ускладнює перетворення відходів на додатковий ресурс та джерело зростання.

Зміна економічної моделі розвитку та структурна перебудова економіки на засадах зеленого зростання є нагальною потребою та питанням виживання країни в умовах заострення зовнішніх та внутрішніх викликів. Підписання економічної частини Угоди про асоціацію між Урядом України та Європейським Союзом у травні 2014 р. та схвалення розпорядженням Кабінету Міністрів України у березні 2015 р. Порядку денного асоціації [10] націлює на розбудову в Україні енергозберігаючої та ресурсоефективної економіки європейського типу, впровадження важелів модернізації виробництва у цьому напрямку.

На сьогодні в Україні за підтримки Програми розвитку ООН та Уряду Німеччини підготовлено проект Концепції низьковуглецевого зростання для України під назвою «Порядок денний для інвестування і модернізації економіки» [11], реалізується низка інших проєктів, спрямованих на розроблення стратегії сталого розвитку та екологізацію економіки країни. Складна економічна ситуація в країні диктує нагальну необхідність об'єднати зусилля всіх розробників політики задля вироблення прийнятної для умов України моделі зеленого низьковуглецевого та ресурсоефективного зростання, а також плану дій щодо розбудови відповідної інституційної системи та інструментарію забезпечення сталого розвитку країни на її основі.

Сподіваюсь, що наша доповідь про досвід впровадження в Республіці Корея засад зеленого зростання та забезпечення сталого впливу створеної системи на розвиток економіки та добробут громадян стане у нагоді широкому колу експертів та розробників політики в Україні.

Людмила Мусіна

Координатор співробітництва з ЮНІДО в Україні

Національна Стратегія Зеленого Зростання Республіки Корея

Республіка Корея за останні 60 років трансформувалася з однієї з найбідніших країн світу у розвинуту індустріальну державу – технологічного лідера. Вона займала у 2015 р. 26 місце серед 144 країн світу за глобальним індексом конкурентоспроможності та 14 місце серед 141 країни за глобальним інноваційним індексом, а за індексом промислової конкурентоспроможності – 3 місце серед 141 країни у 2013 р. [12].

Однак під час здійснення швидкої індустріалізації навантаження її економіки на природні системи суттєво збільшилось. Так, за обсягом емісії CO₂ на душу населення у 2007 році Корея займала друге після Пакистану місце серед країн регіону Азії та Тихого океану [13]. Маючи найменшу біологічну спроможність на душу населення в регіоні, Корея має в той же час найбільший екологічний дефіцит, що створює бар'єри для подальшого сталого розвитку країни. Перехід Республіки Корея на шлях низько вуглецевого зеленого зростання за рахунок гармонізації економічного зростання та захисту довкілля, розвитку зелених технологій та екологічного виробництва, поширення зеленого способу життя серед населення визнано керівництвом країни як логічний та єдино можливий шлях її розвитку.

Іншою причиною прийнятого курсу на «зелене» зростання є високий рівень конкуренції між країнами в регіоні, зокрема з такими потужними сусідами як Китай та Японія, що спонукає країну швидше переходити на новий рівень інноваційного розвитку та пропонувати на міжнародній арені новий порядок денний. Вона спроможна продемонструвати азіатським партнерам те, що поки не можуть пропонувати ані Китай, ані Асоціація країн Південно-Східної Азії (АСЕАН) – вражаючий успіх ринкової еко-

номіки при зміцненні демократії, зменшенні корупції та культурному ренесансі [14].

До 60-ї річниці незалежності Республіки 15 серпня 2008 року Президент Республіки Корея Лі Мен Бак наголосив, що “низьковуглецеве зелене зростання” стане тим новим Баченням розвитку, яке буде вести країну шляхом зростання у наступні 60 років. Уряд презентував згадане Бачення як інноваційний підхід у політиці, що передбачає зміну парадигми розвитку від “кількісного зростання” до “якісного зростання”, за якого ключовими факторами виробництва стають нові ідеї, трансформаційні інновації, фундаментально нові технології.

Для ефективного імплементації цього Бачення, Уряд створив у лютому 2009 року Комітет із зеленого зростання при Президентові Республіки, який повинен оцінювати і координувати політику зеленого зростання, що проводять міністри, залучати до консультацій учасників із приватного сектору. Співголовами Комітету стали Прем'єр-міністр за посадою та представник від приватного сектору, який призначається. У грудні 2009 року Парламентом Республіки було прийнято, а у січні 2010 року Президентом Республіки підписано Рамковий закон про низько вуглецеве зелене зростання у Республіці Корея, який заклав законодавче підґрунтя для ефективного впровадження Національної стратегії зеленого зростання (далі Стратегія).

У липні 2009 року прийнято Національну стратегію зеленого зростання (далі – Стратегія) та Перший п'ятирічний план, спрямований на її виконання протягом 2009–2013 років. Передбачається, що до 2020 року Республіка Корея стане сьомою у світі “зеленою державою”, а до 2050 року – п'ятою.

Рис. 1. Структура Стратегії зеленого зростання Республіки Корея [15]

Документи передбачають реалізацію трьох стратегічних цілей та десяти напрямів політики, які реалізуються через плани дій зацікавлених органів влади та інвестиційні плани. Кожна стратегічна ціль передбачає реалізацію трьох-чотирьох напрямів політики (рис. 1).

З метою забезпечення послідовної та ефективною реалізації Стратегії Уряд Республіки вирішив повернутися до практики п'ятирічного планування, яке превалювало до середини 90-х років та допомагало корейській економіці долати всі труднощі ери розвитку.

Стратегічне і п'ятирічне планування є передумовою досягнення консенсусу у суспільстві щодо середньострокових цілей розвитку та необхідних змін для досягнення. Крім того, реалізація п'ятирічних планів вимагає відповідної алокації бюджетних ресурсів і здійснюється шляхом розроблення п'ятирічних інвестиційних планів, які є реальним інструментом досягнення цілей та надають чіткі сигнали приватному сектору щодо напрямів інвестування.

Стратегічними цілями зеленого зростання визначені:

- 1) Адаптація до зміни клімату та забезпечення енергетичної незалежності;
- 2) Створення нових рушіїв економічного зростання;
- 3) Покращення якості життя та зміцнення ролі країни на міжнародній арені.

Стратегія визначає **зелене зростання** як орієнтовану на дію парадигму, яка одночасно сприяє економічному зростанню і навколишньому середовищу з використанням концепції сталого розвитку [16]. Вона спрямована на забезпечення гармонійних відносин між економічним зростанням і навколишнім середовищем через задіяння нових рушіїв зростання, включаючи збереження і ефективне використання енергії та ресурсів, пом'якшення наслідків зміни клімату та руйнування навколишнього середовища, дослідження і розвиток чистої енергії і екологічно чистих технологій, створення нових робочих місць.

Перший стратегічний напрям передбачає **адаптацію до зміни клімату** завдяки суттєвому зменшенню емісії парникових газів через запровадження економічно вигідних стратегій у будівництві, на транспорті та у промислових секторах, системи обов'язкової звітності про викиди парникових газів та механізму торгівлі викидами. Для збільшення абсорбції вуглецю запроваджені заходи з насадження лісів та збереження заболочених угідь.

Республіка Корея імпортує 97% енергоресурсів, причому з викопних видів палива постачається 84% енергії. Для забезпечення **енергетичної незалежності** та зменшення частки викопних джерел енергії передбачено заходи з підвищення енергоефективності через управління попитом на енергію в усіх секторах, використання чистих відновлюваних джерел енергії (ВДЕ) та енергоефективних технологій.

Створення нових рушіїв економічного зростання здійснюється через фінансування досліджень та розвитку екологічно-чистих енергоефективних технологій, які забезпечують суттєве зниження викидів парникових газів, підвищення продуктивності, розвиток промислової інфраструктури. Особлива увага приділяється механізмам підтримки комерціалізації та трансферу таких технологій, створенню для них нових ринків, у тому числі за кордоном.

Враховуючи, що промисловість Кореї споживає 57% енергоресурсів, поставлене завдання екологізації секторів промисловості, збільшення обсягів інвестицій у зелені дослі-

дження та інновації (ДіР) в таких секторах як металургія, автомобілебудування, напівпровідники та хімія, а також сприяння екологізації малого і середнього бізнесу (МСБ) через зелені закупівлі, партнерства з великим бізнесом, створення в регіонах зелених кластерів для впровадження повторного перероблення ресурсів з використанням зелених технологій (рециклінгу).

Ключовими цільовими завданнями Стратегії передбачено:

- зменшити до 2020 року обсяг емісії вуглецю на 30%;
- покращити енергоефективність економіки на 46% порівняно з 2007 роком до 0,233 тонн нафтового еквіваленту на 1 тис. дол. ВВП у 2020 році;
- підвищити частку нових та відновлюваних джерел енергії у загальному обсязі споживання енергії з 2,7% у 2009 році до 6,08% у 2020 році;
- підвищити стандарти споживання палива транспортом, сприяти розвитку безмоторного транспорту та розумної транспортної інфраструктури;
- зменшити на 31% емісію парникових газів будівлями до 2020 року;
- забезпечити екологічне відновлення чотирьох головних річок країни;
- сприяти розвитку 27 ключових зелених технологій, які стануть майбутніми двигунами корейської економіки.
- надати фіскальні та фінансові стимули для інвестування у розвиток зелених секторів, створити координаційний механізм для досягнення цілей.

ПЕРШИЙ П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ (2009–2013)

Основне завдання Першого п'ятирічного плану (2009–2013) полягало у встановленні інституційного базису для запровадження Стратегії зеленого зростання через розвиток і адаптацію окремих технологій, створення ринків для зелених технологій, продукції та послуг, інтеграцію економіки та довкілля.

Згаданий план є комплексною дорожньою картою, що презентує детальні плани впровадження Стратегії на п'ять років і включає цілі політики та цільові індикатори на кожний рік для 50 ключових завдань по десяти напрямках, а також інвестиційні плани для їх реалізації.

Заходи щодо зменшення емісії парникових газів передбачають:

- вимогу для всіх економічних агентів звітувати про обсяги емісії,
- розбудову національної системи обліку парникових газів;
- створення інформаційної системи та механізму вуглецевого обліку;
- управління процесами лісопосадок для підвищення абсорбції вуглецю;
- зміцнення кооперації з Північною Кореєю щодо створення Зеленого напівострова.

Заходи з підвищення енергоефективності передбачають:

- впровадження підвищених стандартів з енергоефективності на транспорті;
- створення системи звітування транспортних підприємств із високим рівнем енергоспоживання;
- розвиток і розповсюдження гібридних "зелених" електромобілів;
- створення розумних електричних мереж і транспортних систем;
- зміну системи ціноутворення на споживання електроенергії у домашніх господарствах з метою зменшення до 2013 року частки тих з них, чий витрати на електроенергію перевищують 10% у доходах, до 5% від загальної кількості;
- державну підтримку 10 тисяч малих і середніх підприємств для інвестування у закупівлю енергоефективного обладнання.

Заходи для зменшення залежності від викопних видів палива через генерування та використання відновлювальних джерел енергії (ВДЕ):

- запровадження до постачальних енергокомпаній стандартів щодо використання ВДЕ;
- примусове використання ВДЕ у будівлях державних установ;
- будівництво 1 мільйона "зелених" будинків;
- поширення використання високоефективних побутових приладів;
- розвиток ресурсів вітрової та приливної енергетики;
- розвиток наступної генерації заводів з ядерної енергії для експорту.

Розвиток зелених технологій розглядається як один з найважливіших напрямів та найперших чинників задіяння нових рушіїв зростання. Відібрано 27 ключових технологій у п'яти тематичних напрямках, базуючись на їх потенційному внеску в економічне зростання, стратегічній важливості та інвестиційних пріоритетах, забезпечення сталості довкілля. Урядом розроблено дві програми розвитку зелених технологій з урахуванням можливостей швидкої комерціалізації та отримання значного економічного ефекту в середньостроковому періоді:

- *програма зіркових зелених технологій (Green Star Program)* охоплює прикладні технології, які вже існують та можуть бути розвинуті переважно приватним сектором;
- *програма пошукових зелених технологій (Green Pathfinder Program)* включає технології, що забезпечать ефект розповсюдження та економічні вигоди у понад середньостроковій перспективі. Це зелені технології майбутнього, що вимагають державної підтримки для проведення пошукових досліджень.

Десять таких ключових зелених технологій включають:

- 1) Акумуляторні батареї;
- 2) Світло діоди;

- 3) Зелені інформаційні технології;
- 4) Високоєфективні фотоелектричні комірки;
- 5) Зелені автомобілі;
- 6) Розумні мережі;
- 7) Передова ядерна енергетика;
- 8) Паливні комірки;
- 9) Технології уловлювання та зберігання вуглецю;
- 10) Технології очищення води.

Корейський Уряд націлений на перетворення Республіки через певний час на країну-лідера в експорті зелених досліджень і технологій.

Розвиток інформаційних технологій (ІТ):

Розроблено Національну стратегію зелених інформаційних технологій (Green IT National Strategy), яка передбачає:

- перетворення сектора інформаційних технологій на більш зелений і посилення його впливу на зростання;
- створення зелених ІТ-економіки та ІТ-суспільства, спроможних ефективно протидіяти зміні клімату (екологізація через ІТ).

Для цього відібрано 9 проектів на суму 3,3 млрд дол. США у дослідження та розвиток. Серед них створення інфраструктури для розумних електромереж, перехід до розумних зелених транспортних систем на основі швидкісного Інтернету, спостереження у реальному режимі часу за навколишнім середовищем та раннє прогнозування кризових явищ, впровадження зеленого способу життя на базі ІТ, забезпечення послуг у домашній мережі Інтернету.

Важливо, що у відповідь на депресію 2008–2009 рр. Уряд Республіки запусив у січні 2009 р. пакет економічних стимулів у 38,1 млрд дол. США, з яких 80% було спрямовано на більш ефективне використання таких ресурсів як чиста вода, відходи, енергоєфективні будівлі, низько вуглецеві транспортні засоби. У відповідь на урядову ініціативу 30 корейських компаній інвестувало у зелений бізнес 15,1 трлн. корейських Вон протягом 2008–2010 рр. Середньорічне зростання інвестицій склало за цей період близько 75% [17]. Цей зелений пакет був визнаний як найбільш екстенсивний серед 20 країн – членів ОЕСР.

Згідно Першого п'ятирічного плану на 2009–2013 роки корейський уряд зобов'язався інвестувати 83,6 млрд дол. США на підтримку зеленого зростання. Це становить еквівалент 2% ВВП щорічно, що відповідає пропозиціям Програми ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) у доповіді 2011 року "Назустріч зеленій економіці: шлях до сталого розвитку та викорінення бідності" [18].

Інвестиційний план для реалізації завдань Першого п'ятирічного плану зеленого зростання (2009–2013) по 10 напрямів політики представлено у табл. 1.

Реалізація Першого п'ятирічного плану повинна забезпечити позитивний вплив на створення доданої вартості в обсязі від 60 до 76 млрд дол. США за період (або в середньому від 12 до 15 млрд дол. США щорічно, що становить від 1,5 до 1,8% щорічного обсягу ВВП країни). Кількість створених робочих місць оцінювалася в 1,56 – 1,81 млн (в середньому на рік мала становити від 0,31 до 0,36 млн) [16, с.23].

Таблиця 1

Інвестиційний план для зеленого зростання Республіки Корея на 2009-2013 роки за напрямками політики

Напрями політики	Обсяг інвестицій (млрд дол. США)			
	Всього	2009	2010-2011	2012-2013
1) Підготовка заходів для ефективного протистояння зміні клімату та забезпечення енергетичної незалежності	44,3	6,7	22,7	14,9
1. Зменшення емісії парникових газів	4,4	0,8	1,7	1,9
2. Зменшення енергетичної залежності від нафти та підвищення енергетичної самодостатності	11,6	2,2	4,4	5,1
3. Підтримка спроможності адаптуватися до зміни клімату	28,3	3,7	16,7	7,9
2) Створення нових рушіїв економічного зростання	22,3	3,7	8,3	10,2
4. Розвиток зелених технологій як рушіїв майбутнього зростання	8,8	1,6	3,3	3,9
5. Позеленення промисловості	3,6	0,4	1,4	1,6
6. Розвиток новітніх галузей	8,5	1,2	3,0	4,2
7. Розбудова інфраструктури для зеленої економіки	1,4	0,2	0,5	0,6
3) Покращення якості життя та зміцнення ролі країни на міжнародній арені	21,7	4,0	8,2	9,5
8. Створення зелених міст та зеленого транспорту	19,7	3,7	7,4	8,6
9. Зелена революція у стилі життя	1,5	0,3	0,6	0,6
10. Розширення глобальної співпраці щодо зеленого зростання, виконання ролі глобального лідера у цій сфері	0,5	0,1	0,2	0,2
Всього	83,6	13,6	37,6	32,4

Примітка: курс валюти (Корейський Вон / Долар США) = 1284,7 (30 червня 2009 року)

Джерело: Overview of the Republic of Korea's National Strategy for Green Growth. UNEP, April 2010. – С. 45. – www.unep.org/greeneconomy.

ДРУГИЙ П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ (2014–2018)

Другий п'ятирічний план прийнято корейським урядом у червні 2014 року. Його завдання – повною мірою використовувати інституційної основи нової економіки, побудовані протягом першого етапу. Це стосується досягнення стабільних результатів впливу на розвиток країни через створення конвергентних технологій, розширення ринків для зелених технологій, товарів та послуг, залучення приватного сектору, інтеграцію трьох складових сталого розвитку – не лише економіки та навколишнього середовища, а й суспільства.

Для Другого п'ятирічного плану було визначено три цілі політики:

- встановлення низьковуглецевої соціально-економічної системи;
- досягнення креативної економіки завдяки конвергенції зелених технологій та інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ),
- розбудова безпечного для життя середовища, зокрема, безпечного від шкідливого впливу кліматичних змін.

Структура Другого п'ятирічного плану зеленого зростання на 2014–2018

Бачення: забезпечення щастя людей через гармонійний розвиток економіки та навколишнього середовища					
Три стратегії	Створення низьковуглецевої соціально-економічної інфраструктури		Досягнення креативної економіки завдяки конвергенції зелених технологій ІКТ		Розбудова сприятливого для життя середовища, безпечного від шкідливого впливу кліматичних змін
П'ять напрямів	Ефективне скорочення ПГ	Становлення сталої енергетичної системи	Формування екосистеми для зелених, креативних секторів	Розвиток сталого зеленого суспільства	Зміцнення глобального зеленого співробітництва
Двадцять ключових завдань	Виконання дорожньої карти скорочення ПГ	Посилення управління попитом на енергію	Розвиток проривних зелених технологій	Зміцнення спроможності адаптуватися до змін клімату	Ефективні переговори щодо дій з пом'якшення зміни клімату
	Становлення СТВ та оздоровлення ринку вуглецю	Підвищення постачання нових та відновлюваних джерел	Сприяння розвитку зелених креативних секторів	Розширення базису для дружнього для довкілля середовища	Розширення регіонального співробітництва із зеленого зростання
	Встановлення довгострокових цілей скорочення ПГ	Побудова дисперсної системи генерації	Становлення економічної структури для циркуляції ресурсів	Формування зеленого простору на національній території	Посилення співробітництва з країнами, що розвиваються, та внутрішньої стабільності
	Розширення об'єктів-поглиначів вуглецю	Забезпечення безпеки енергетичних об'єктів	Раціоналізація регулювання і культивування зелених талантів	Розширення бази для зеленого добробуту та управління	Посилення співпраці з та підтримка ПІЗЗ (GGGI) та ГФС (GCF)

Джерело: GREEN GROWTH KOREA. Now & the Future. – <http://www.greengrowth.go.kr/>. – С. 20.

Ці ініціативи спрямовані на налаштування таких механізмів забезпечення зеленого зростання як ефективне скорочення викидів парникових газів (ПГ), створення сталої енергетичної системи, зміцнення потенціалу для адаптації до зміни клімату. Корея стане піонером у створенні креативної економіки завдяки використанню науки, техніки та ІКТ, розширенню розвитку зелених технологій, сприянню зеленим секторам і створенню нових робочих місць.

Має бути посилена роль ринку і приватного сектора за допомогою успішної реалізації і встановлення системи торгівлі викидами (січень 2015), посилення дії ринкових цін на енергоносії, поширення зеленого способу життя.

Згадані три стратегічні цілі Другого п'ятирічного плану реалізуються через п'ять напрямів та 20 ключових завдань (табл. 2).

Виконання **Дорожньої карти скорочення ПГ** (січень 2014 р.) передбачає:

- у промисловості – заміну вичерпного палива, зменшення емісії ПГ, підвищення ефективності обладнання, ко-генерацію, використання енергії від утилізації відходів;
- на транспорті – зменшення емісії ПГ через поширення інформаційних транспортних систем, швидкого автобусного транзиту на головних дорогах країни, міських електричок, низьковуглецевих засобів транспорту;

- у будівлях – заохочення енергетичних критеріїв для викидів у будівлях, покращання ефективності різних видів обладнання та засобів, розповсюдження систем енергетичного менеджменту (СЕМ) на будівлі та домогосподарства.

До 2020 р. передбачене серйозне завдання: скоротити на **30%** порівняно з 2012 р. емісію ПГ у державному секторі, сільському, лісовому господарстві, рибальстві та секторі відходів. Цьому сприятиме успішне впровадження Системи торгівлі викидами, розбудова системи оцінки та статистики викидів, а також розповсюдження поглиначів вуглецю – дерев та лісів.

Третій напрям Плану – формування еко-системи для зелених креативних секторів, здійснюється через: розвиток проривних зелених технологій (в системах енергоменеджменту СЕМ, на екологічному транспорті, у високо-ефективному освітленні та у тепловій генерації), розвитку фундаментальних технологій уловлювання вуглецю, ядерних технологій майбутнього, розвитку та комерціалізації дружніх до споживача технологій (зелені водорості, тощо).

Сприяння зеленим, креативним секторам здійснюється також шляхом розвитку бізнес-моделей для нової енергетики (розумних енергетичних мереж, ВДЕ), заохочення конвергенції ключових секторів, у першу чергу зелених.

Створення економічної структури для циркуляції ресурсів забезпечується шляхом нормативного врегулювання процесів рециклінгу ресурсів, формування ресурсо-циклічних промислових комплексів, розвиток дружніх до довкілля міст та ринку для ресурсів повторного використання.

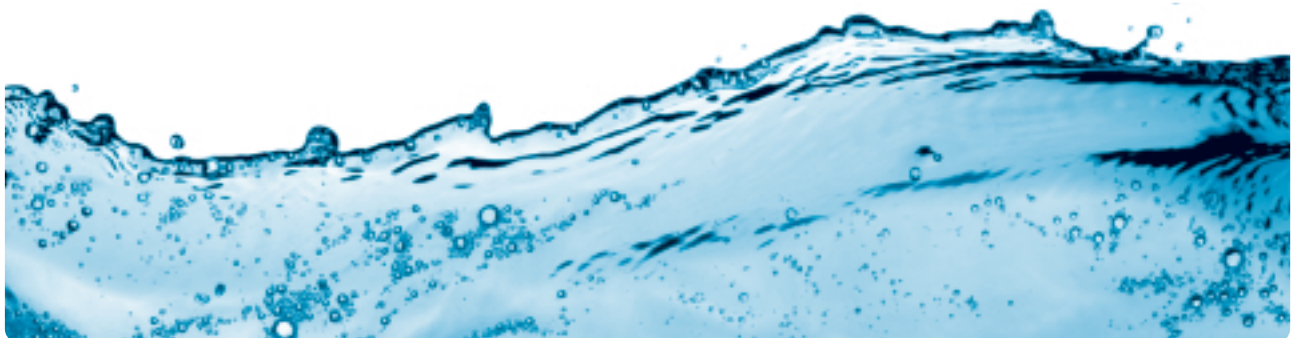
Доцільно звернути увагу на четвертий напрям – **поширення зеленого способу життя та розвиток сталого зеленого суспільства**, який досить складно виконати на практиці. Він реалізується через:

- впровадження «зелених» карт, що видаються центральними і місцевими органами влади та компаніями за умови доведених прикладів збереження енергії та купівлі екологічних товарів, розширення виробництва і ринків таких товарів;
- введення збору на харчові відходи у % до їх кількості, заохочення місцевих органів влади з видатними результатами щодо скорочення харчових відходів, розширення продажів невеликих упаковок товарів.

Цьому сприяє загальний ріст виробництва екологічних товарів і послуг, розширення ринків для них, а також створення нових робочих місць в зелених секторах, включаючи систему торгівлі викидами ПГ, сертифікацію емісій ПГ, оцінювання та сертифікацію зелених будівель, будівництво дамб та реконструкція 4 головних річок країни, утилізація відходів, тощо.

Важливо відмітити, що Республіка Корея послідовно виконує завдання Стратегії та п'ятирічних планів зеленого зростання у напрямі зміцнення глобального зеленого співробітництва, будучи одним із співзасновників Глобального інституту зеленого зростання ГІЗЗ (англ. – GGGI), Глобального фонду співробітництва ГФС (англ. – GCF) та інших.

Країна постійно розширює обсяги офіційної допомоги з розвитку (ОДР), пов'язані із зеленим зростанням, сприяє поширенню зелених технологій та інновацій у країнах, що розвиваються, використовуючи для цього участь в різних міжнародних організаціях, альянсах та платформах.

Основні положення Рамкового закону Республіки Корея «Про низьковуглецеве зелене зростання»

Стислий огляд основних положень

А. Національна стратегія низьковуглецевого зеленого зростання (ст. 9)

- Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати національну стратегію низьковуглецевого зеленого зростання, яка має містити цілі державної політики низьковуглецевого зеленого зростання, а також стратегію та завдання для її реалізації, після внесення відповідного законопроекту на розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання та Державної Ради.
- Національна стратегія низьковуглецевого зеленого зростання має містити такі положення:
 - положення про реалізацію концепції зеленої економіки (ст. 22);
 - положення про розвиток зелених технологій і зеленого виробництва;
 - політику боротьби зі зміною клімату, вирішення проблем енергетики та забезпечення сталого розвитку;
 - положення про зелений спосіб життя, зелену батьківщину (ст. 51) і створення транспортної системи з низьким рівнем викидів вуглецю (ст. 53);
 - положення про міжнародне обговорення та співробітництво у сфері забезпечення, зокрема в галузі боротьби зі зміною клімату;
 - інші положення, необхідні для реалізації стратегії низьковуглецевого зеленого зростання, зокрема щодо залучення фінансування, оподаткування, інвестицій, навчання працівників, освітніх і громадських заходів.

В. Основні принципи реалізації концепції зеленої економіки та зеленого виробництва (ст. 22)

- Уряд зобов'язаний зміцнювати національну економіку та запровадити економічну модель, спрямовану на забезпечення сталого розвитку, шляхом поступового скорочення використання органічного палива та сприяння розвитку зелених технологій і зеленого виробництва.
- У процесі розробки та імплементції національної політики створення зеленої економіки Уряд повинен забезпечувати гармонійне поєднання економіки та довкілля і приділяти однакову увагу розвитку різних сфер, зокрема фінансування, промислового виробництва, науково-технічної галузі, захисту довкілля, державної власності на землю та національної культури.
- Уряд повинен забезпечити поступову трансформацію структури промисловості з високим рівнем використання енергії та ресурсів у низьковуглецеву зелену структуру шляхом розробки зелених технологій, екологізації наявних технологій і налагодження взаємозв'язку між спорідненими галузями промисловості.
- Уряд зобов'язаний забезпечувати збалансований розвиток регіонів у напрямку реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також надавати підтримку та соціальний захист групам населення з низьким рівнем доходів.

С. Сприяння та підтримка розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва

- Уряд зобов'язаний забезпечувати сталий розвиток і конкурентоздатність національної економіки, сприяти розвитку зеленого виробництва з високим потенціалом економічного зростання та розробити заходи сприяння та підтримки розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва.
- Заходи сприяння та підтримки розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва мають передбачати:
 - поступовий перехід від традиційної структури промисловості до нової екологічної структури;
 - розробку середньо- та довгострокових цілей для кожного етапу створення зеленої економіки, а також стратегії їх реалізації;
 - сприяння та підтримку розвитку зеленого виробництва як нового чинника зростання;
 - трансформацію національної інфраструктури у сферах електрифікації, зв'язку, телекомунікацій і транспорту в нову еколого-орієнтовану структуру;
 - розвиток індустрії консультаційних послуг у сфері екологічного управління;
 - навчання працівників галузей зеленого виробництва та створення нових робочих місць.

Д. Створення та підтримка інвестиційних компаній у галузі зеленого виробництва (ст. 29)

- З метою розподілу прибутків від зеленого виробництва можна створити інвестиційну компанію шляхом інвестування її активів у зелене виробництво та подібну діяльність, щоб стимулювати розвиток технологій, пов'язаних із зеленим виробництвом, і сприяти розвитку зелених підприємств. Якщо якась державна організація має намір інвестувати кошти у створення інвестиційної компанії в галузі зеленого виробництва, Уряд може виділити всі або частину необхідних ресурсів.

Е. Базовий план дій для боротьби зі зміною клімату (ст. 40)

- Кожен п'ять років Уряд повинен приймати та імплементувати базовий план дій для боротьби зі зміною клімату із 20-річним періодом планування після внесення відповідного законопроєкту на розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання та Державної Ради.
- Базовий план дій для боротьби зі зміною клімату має містити такі положення:
 - тенденції та прогноз кліматичних змін у національному та міжнародному масштабах, а також змін концентрації парникових газів у атмосфері;
 - поточний стан і орієнтовний прогноз емісії та абсорбції парникових газів;
 - установлення середньо- та довгострокових лімітів на викиди парникових газів і заходів протидії для кожного регіону в рамках кожного з етапів;
 - положення про міжнародне співробітництво у сфері боротьби зі зміною клімату;
 - положення про співпрацю центральних і місцевих органів влади у сфері боротьби зі зміною клімату;
 - положення про необхідність проведення наукових досліджень у сфері боротьби зі зміною клімату;
 - навчання працівників для забезпечення боротьби зі зміною клімату;
 - адаптаційні заходи, зокрема моніторинг, прогнозування та оцінка наслідків зміни клімату, оцінка вразливості та запобігання катастрофам;
 - освітні та громадські заходи, спрямовані на боротьбу зі зміною клімату.

Ф. Базові плани енергетичного розвитку (ст. 41)

- Кожні п'ять років Уряд повинен приймати та імплементувати базовий план енергетичного розвитку із 20-річним періодом планування після внесення законопроекту на розгляд Комітету з питань енергетики відповідно до ст. 9 Закону «Про енергетику», а потім — на розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання та Державної Ради.
- Базовий план енергетичного розвитку має містити такі положення:
 - тенденції та прогнози попиту та пропозиції енергії в національному та міжнародному масштабах;
 - заходи для забезпечення стабільності, імпорту, постачання та управління енергією;
 - положення про ліміти на використання енергії, склад джерел енергії, енергозбереження та підвищення ефективності енергоспоживання;
 - положення про постачання та використання екологічно чистої енергії, зокрема нових і відновлюваних джерел енергії;
 - заходи з контролю за енергетичною безпекою;
 - положення про розвиток і поширення енергетичних технологій, навчання працівників, міжнародне співробітництво, розвиток і використання природних енергетичних ресурсів та добробут у галузі енергетики.

Г. Звіти про кількість викидів парникових газів і кількість спожитої енергії (ст. 41 і ст. 44)

- Уряд повинен визначити середньо- та довгострокові завдання та цілі для кожного етапу з метою скорочення викидів парникових газів, енергозбереження, підвищення ефективності енергоспоживання та поширення нових і відновлюваних джерел енергії.
- Кожне підприємство, яке здійснює викиди парникових газів або споживає енергію понад встановлений рівень, зобов'язане щороку звітувати перед Урядом про кількість викидів парникових газів і кількість спожитої енергії.

Н. Створення інтегрованої системи управління інформацією про парникові гази (ст. 45)

- Уряд повинен створити інтегровану систему управління інформацією про парникові гази, яка дасть змогу впливати, перевіряти та управляти рівнем і чинниками емісії та абсорбції парникових газів, а також різноманітними відомостями та статистичними даними про них.
- Під час збирання відомостей і статистичних даних і управління ними, а також створення інтегрованої системи управління інформацією Уряд повинен якнайповніше враховувати відповідні міжнародні стандарти з метою підвищення професійності, прозорості та достовірності.
- Уряд повинен щорічно аналізувати та перевіряти різноманітні відомості та статистичні дані і оприлюднювати результати такої перевірки.

І. Система торгівлі квотами на викиди (ст. 46)

- Щоб досягти державних цілей скорочення викидів парникових газів, Уряд може використовувати систему ринкової торгівлі квотами на викиди парникових газів. Методи розподілу дозволеної кількості викидів, реєстрації та управління, а також порядок створення та діяльності біржі торгівлі квотами встановлюються окремим законом.

І. Управління викидами парникових газів у транспортному секторі

- Уряд зобов'язаний запровадити стандарти середньої ефективності енергоспоживання та дозволених викидів парникових газів для автомобілів, щоб сприяти енергозбереженню шляхом підвищення середньої ефективності споживання енергії автомобілями та підтримувати чистоту і належний стан атмосферного повітря шляхом скорочення викидів вихлопних газів. Однак він повинен дозволити виробникам автомобілів (включаючи імпортерів) вибрати один з указаних стандартів з метою запобігання дублюванню норм, а також забезпечити чітке розмежування методів вимірювання.

К. Поширення культури виробництва та споживання з метою досягнення зеленого зростання

- Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати відповідні заходи для збереження і ефективного використання енергії та ресурсів, а також скорочення викидів парникових газів і забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва, споживання, транспортування та припинення використання товарів.
- Уряд повинен забезпечити, щоб ціни на товари та послуги враховували та відображали кількість спожитої енергії та викидів двоокису вуглецю, а також щоб відповідна інформація розкривалася та надавалася споживачам.
- Уряд може створити та використовувати систему управління інформацією для аналізу та оцінки використання енергії та ресурсів і викидів парникових газів та забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва, споживання, транспортування, припинення використання і утилізації товарів, а також зберігання та використання результатів такого аналізу та оцінки.
- Уряд може прийняти та імплементувати відповідні заходи, щоб зобов'язати виробників і дистриб'юторів товарів зазначати та розкривати інформацію про кількість або рівень викидів парникових газів і забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва, споживання, транспортування, припинення використання та утилізації таких товарів, щоб повідомити вказану інформацію споживачам з метою сприяння використанню та поширенню зелених продуктів.

Л. Освітні та громадські заходи з метою популяризації зеленого способу життя

- Уряд повинен забезпечити добровільну участь промислових підприємств і громадян у розробці та реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також перехід до зеленого способу життя шляхом розширення кола освітніх і громадських заходів, спрямованих на реалізацію зазначеної концепції.
- Уряд зобов'язаний зміцнювати шкільну освіту в напрямку реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання шляхом розробки відповідних підручників, навчальних матеріалів і залучення викладачів, щоб громадяни з дитинства звикали до зеленого способу життя, а також зміцнювати практику включення відповідних навчальних дисциплін до програм загальної, професійно-технічної та вищої освіти.

Розділ 1

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Мета

Мета цього Закону — сприяти розвитку національної економіки шляхом закладення основ для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання і використання зелених технологій та зеленого виробництва як нових чинників зростання, щоб досягти гармонійного розвитку економіки та довкілля і сприяти підвищенню рівня життя громадян на шляху до створення розвинутої, сильної та успішної країни, яка зможе виконувати свої зобов'язання перед міжнародною спільнотою, реалізувавши концепцію суспільства з низьким рівнем викидів вуглецю.

Стаття 2. Визначення термінів

У контексті цього Закону:

1. Термін «низьковуглецевий» використовується для позначення скорочення залежності від органічного палива, використання та поширення екологічно чистої енергії, зниження викидів парникових газів до оптимального рівня та нижче завдяки розвитку системи поглиначів вуглекислого газу.
2. Термін «зелене зростання» означає розвиток на основі збереження та ефективного використання енергії та ресурсів з метою зниження негативного зростання шляхом дослідження та розробки зелених технологій; створення нових робочих місць і досягнення гармонії між економікою та довкіллям.
3. Термін «зелені технології» означає технології, спрямовані на скорочення викидів парникових газів і забруднюючих речовин завдяки збереженню та ефективному використанню енергії та ресурсів упродовж усього циклу соціально-економічної діяльності, зокрема технології скорочення викидів парникових газів, ефективного енергоспоживання, екологічно чистого виробництва, чистої енергії та екотехнології (включаючи споріднені з ними конвергентні технології).
4. Термін «зелене виробництво» охоплює всі галузі промисловості, які допомагають досягти низьковуглецевого зеленого зростання завдяки виробництву товарів і наданню послуг для підвищення ефективності використання енергії та ресурсів і удосконалення екологічних аспектів усіх видів економічної діяльності: народного господарства, фінансування, будівництва, транспорту, логістики, сільського господарства, лісництва, риболовства та туризму.
5. Термін «зелені продукти» означає продукти, які допомагають знизити обсяги використання енергії та ресурсів та утворення парникових газів і забруднюючих речовин.
6. Термін «зелений спосіб життя» означає стиль життя, поєднаний з усвідомленням серйозності проблеми зміни клімату, необхідності енергозбереження та зниження обсягів утворення парникових газів і забруднюючих речовин.
7. Термін «екологічне управління» означає стиль управління, який забезпечує виконання підприємством своїх соціальних і моральних обов'язків шляхом збереження і ефективного використання енергії та ресурсів, а також скорочення викидів парникових газів і кількості випадків забруднення довкілля під час здійснення своєї господарської діяльності.
8. Термін «сталий розвиток» має значення, установлене в п. 2 ст. 2 Закону «Про сталий розвиток».
9. Термін «парникові гази» стосується двоокису вуглецю (CO_2), метану (CH_4), оксиду азоту (N_2O), фторвуглецю (HFCs), перфторвуглецю (PFCs), гексафториду сірки (SF_6) та інших речовин, перерахованих в Указі Президента, які мають газоподібну форму та абсорбують або повторно випромінюють тепло, створюючи парниковий ефект.

10. Термін «викиди парникових газів» поширюється як на прямі викиди, тобто емісію, виділення або виток парникових газів, які утворюються у процесі людської діяльності, так і на непрямі викиди, тобто утворення парникових газів у результаті використання електроенергії або тепла (від джерела, що працює на паливі або електриці), наданих іншою особою.
11. Термін «глобальне потепління» вживається на позначення явища, яке супроводжується підвищенням температури земної поверхні й атмосфери внаслідок накопичення та підвищення атмосферної концентрації парникових газів, утворених у результаті людської діяльності.
12. Термін «зміна клімату» означає зміну кліматичної системи, спричинену підвищенням концентрації парникових газів, утворених у результаті людської діяльності, на додачу до природних кліматичних змін, яка спостерігається протягом значного часового періоду.
13. Термін «переробка ресурсів» має значення, установлене в п. 1 ст. 2 Закону «Про сприяння збереженню та переробці ресурсів».
14. Термін «нові та відновлювані джерела енергії» має значення, установлене в п. 1 ст. 2 Закону «Про сприяння розвитку, використання та поширенню нових і відновлюваних джерел енергії».
15. Термін «рівень самозабезпеченості енергією» означає відношення загального обсягу внутрішнього та закордонного виробництва енергії Республікою Корея (включаючи придбані нею частки у власності), як нової, так і відновлюваної, до загального обсягу внутрішнього споживання енергії.

Стаття 3. Основні принципи сприяння досягненню низьковуглецевого зеленого зростання

Сприяння досягненню низьковуглецевого зеленого зростання має відбуватися з урахуванням таких принципів:

1. Уряд зобов'язаний сприяти реалізації всеохоплюючої стратегії національного розвитку, спрямованої на вирішення проблем зміни клімату, нестачі енергії та ресурсів, розвиток нових чинників зростання, підвищення конкурентоспроможності підприємств, ефективне землекористування та розвиток екологічно сприятливого довкілля.
2. Уряд повинен забезпечити активізацію ринку та сприяти залученню приватного сектора до реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання.
3. Уряд зобов'язаний визнати зелені технології та зелене виробництво основними чинниками економічного зростання та запровадити нову систему економіки для створення нових робочих місць.
4. Уряд повинен збільшити обсяг інвестицій і розширити підтримку зелених технологій і зеленого виробництва, які характеризуються високим потенціалом розвитку та конкурентоспроможністю, з метою ефективного використання державних ресурсів.
5. Уряд зобов'язаний підвищити ефективність використання енергії та ресурсів під час здійснення соціально-економічної діяльності та забезпечити переробку ресурсів.
6. Уряд повинен реорганізувати інфраструктуру, зокрема державні землі, міста, будівництво і транспорт, дороги, порти та гавані, системи водопостачання та каналізації, щоб адаптувати її для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання з одночасним збереженням цінності природних ресурсів і довкілля.
7. Уряд зобов'язаний забезпечити ефективний розподіл ресурсів шляхом реформування фінансової та податкової систем таким чином, щоб ринкові ціни на товари та послуги відображали витрати, пов'язані із забрудненням довкілля та викидами парникових газів, а також активно заохочувати громадян до зміни системи споживання та способу життя з метою сприяння низьковуглецевому зеленому зростанню. При цьому необхідно попередити зниження конкурентоспроможності національної промисловості на міжнародних ринках.
8. Уряд повинен докласти всіх зусиль для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання завдяки залученню громадськості та розширенню співпраці між центральни-

ми та місцевими органами державного управління, підприємствами, економічними та неурядовими організаціями.

9. Уряд зобов'язаний вивчати та аналізувати нові міжнародні тенденції у сфері низьковуглецевого зеленого зростання із метою їх врахування в національній політиці, а також підвищувати міжнародний статус держави завдяки належному виконанню своїх функцій і зобов'язань перед міжнародною спільнотою.

Стаття 4. Обов'язки держави

- (1) Держава зобов'язана забезпечити врахування принципів низьковуглецевого зеленого зростання у всіх аспектах політичного, економічного, соціального, освітнього та культурного розвитку.
- (2) Під час розробки політичних заходів держава має враховувати їх вплив на гармонійний розвиток економіки та довкілля і на зміну клімату.
- (3) Держава повинна заохочувати та підтримувати діяльність місцевих органів управління в напрямку реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання. З цією метою вона може вживати всіх необхідних заходів, зокрема надавати інформаційну та фінансову підтримку підприємствам, громадянам і неурядовим організаціям.
- (4) Держава повинна аналізувати заходи боротьби із проблемами нестачі енергії та ресурсів і зміни клімату, періодично оцінювати результати такого аналізу та стежити за міжнародними переговорами і політикою великих держав з метою розробки відповідних заходів.
- (5) Держава може брати активну участь у міжнародних заходах боротьби зі зміною клімату та в міжнародному співробітництві з метою розвитку джерел енергії та ресурсів, а також надавати технічну та фінансову допомогу країнам, що розвиваються.

Стаття 5. Обов'язки органів місцевого управління

- (1) Усі органи місцевого управління повинні співпрацювати з метою реалізації державної стратегії низьковуглецевого зеленого зростання.
- (2) Під час розробки та імплементації заходів із забезпечення низьковуглецевого зеленого зростання усі органи місцевого управління повинні враховувати місцеві особливості та умови.
- (3) Під час розробки планів та реалізації проектів у межах своєї компетенції всі органи місцевого управління повинні повною мірою враховувати вплив таких планів і проектів на реалізацію концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також підвищувати рівень обізнаності та популяризувати цю концепцію серед місцевого населення.
- (4) Усі органи місцевого управління повинні вживати необхідних заходів для залучення підприємств, жителів і неурядових організацій до реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, зокрема надавати їм інформаційну та фінансову підтримку.

Стаття 6. Обов'язки підприємств

- (1) Усі підприємства зобов'язані запровадити екологічне управління, скоротити викиди парникових газів і забруднюючих речовин упродовж усього циклу своєї господарської діяльності, збільшити обсяг інвестицій і кількість працівників, зайнятих у сфері дослідження та розробки зелених технологій і в зеленому виробництві, щоб забезпечити виконання своїх соціальних і моральних обов'язків щодо захисту довкілля.
- (2) Усі підприємства повинні брати активну участь у реалізації політичних заходів, які впроваджуються державою та органами місцевого управління з метою реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання.

Стаття 7. Обов'язки громадян

- (1) Усі громадяни повинні активно впроваджувати зелений спосіб життя вдома, у школі, на роботі тощо.
- (2) Усі громадяни зобов'язані стежити за дотриманням принципів екологічного управління на підприємствах і сприяти їх впровадженню, підвищуючи обсяги споживання та використання зелених продуктів.
- (3) Усі громадяни повинні усвідомлювати, що саме вони несуть кінцеву відповідальність за вирішення таких проблем людства, як зміна клімату та нестача енергії і ресурсів, і брати активну участь у пропаганді зеленого способу життя з метою збереження довкілля для нащадків.

Стаття 8. Співвідношення з іншими законами

- (1) Цей Закон має вищу юридичну силу в порівнянні з іншими законами стосовно концепції низьковуглецевого зеленого зростання.
- (2) Усі інші закони, пов'язані з концепцією низьковуглецевого зеленого зростання, незалежно від часу набуття ними юридичної сили або внесення поправок, мають відповідати цілям і основним принципам цього Закону.
- (3) Адміністративні плани та політичні заходи, які розробляються державою або органами місцевого управління відповідно до інших законів і підзаконних нормативно-правових актів, повинні відповідати основним принципам сприяння низьковуглецевому зеленому зростанню, викладеним у ст. 3, і національній стратегії низьковуглецевого зеленого зростання, описаній у ст. 9.

Розділ 2 **НАЦІОНАЛЬНА СТРАТЕГІЯ НИЗЬКОВУГЛЕЦЕВОГО ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ**

Стаття 9. Національна стратегія низьковуглецевого зеленого зростання

- (1) Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати національну стратегію низьковуглецевого зеленого зростання (далі — «національна стратегія зеленого зростання»), яка має передбачати цілі державної політики низьковуглецевого зеленого зростання, а також стратегію та основні завдання її реалізації.
- (2) Національна стратегія зеленого зростання має містити такі положення:
 1. положення про реалізацію концепції зеленої економіки (ст. 22);
 2. положення про розвиток зелених технологій і зеленого виробництва;
 3. політику боротьби зі зміною клімату, вирішення проблем енергетики та забезпечення сталого розвитку;
 4. положення про зелений спосіб життя, зелену батьківщину (ст. 51) і створення транспортної системи з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю (ст. 53);
 5. положення про міжнародне обговорення та співробітництво у сфері забезпечення досягнення низьковуглецевого зеленого зростання, зокрема в галузі боротьби зі зміною клімату;

6. інші положення, необхідні для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, зокрема щодо залучення фінансування, оподаткування, інвестицій, навчання працівників, освіти та зв'язків із громадськістю.
- (3) У разі прийняття або перегляду національної стратегії зеленого зростання Уряд зобов'язаний подати відповідний законопроект на розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання відповідно до ст. 14, а потім — на розгляд Державної Ради. Згідно з Указом Президента, зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.

Стаття 10. Прийняття та імплементація планів дій центральними органами державного управління

- (1) Згідно з Указом Президента, керівники всіх центральних органів державного управління зобов'язані в межах своєї компетенції приймати та імплементувати плани дій (далі — «центральный план дій»), спрямований на ефективну та послідовну реалізацію національної стратегії зеленого зростання.
- (2) Згідно з Указом Президента, у разі прийняття або перегляду центральних планів дій керівники всіх центральних органів державного управління повинні, відповідно до ст. 14, повідомляти про це Президентський комітет з питань зеленого зростання. Згідно з Указом Президента, зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.

Стаття 11. Прийняття та імплементація планів дій органами місцевого управління

- (1) Мер міста з особливим статусом, усі мери міст-метрополій, усі губернатори провінцій (то) та губернатор особливої автономної провінції (далі — «мери/губернатори») зобов'язані прийняти та імплементувати місцеві плани дій для забезпечення зеленого зростання, які мають відповідати національній стратегії зеленого зростання, визначеній в Указі Президента, щоб сприяти реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання на місцевому рівні.
- (2) У разі прийняття або перегляду місцевих планів дій мери/губернатори повинні внести проект відповідного документа на розгляд місцевого комітету з питань зеленого розвитку та місцевої ради відповідно до ст. 20, а потім подати його на невідкладний розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання відповідно до ст. 14. Згідно з Указом Президента; зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.

Стаття 12. Контроль і оцінювання стану виконання

- (1) Згідно з Указом Президента, контроль і оцінювання стану виконання національної стратегії зеленого зростання та центральних планів дій покладається на Прем'єр-міністра. При цьому Прем'єр-міністр, відповідно до ст. 14, повинен консультиватися із Президентським комітетом з питань зеленого зростання стосовно порядку, стандартів, результатів, системи оцінювання та інших важливих питань.
- (2) Згідно з Указом Президента, кожен мер/губернатор повинен здійснювати контроль і оцінку стану виконання місцевих планів дій і подавати результати на розгляд місцевої ради, а потім — на невідкладний розгляд Президентського комітету з питань зеленого зростання.

Стаття 13. Надання висновків

- (1) Після розгляду результатів контролю та оцінки стану виконання, поданих відповідно до ст. 12, Президентський комітет з питань зеленого зростання у разі необхідності може

надавати свої висновки керівнику відповідного центрального органу державного управління або меру/губернатору.

- (2) Після отримання висновків, наданих відповідно до п. (1), керівник центрального органу державного управління або мер/губернатор повинні забезпечити їх урахування під час здійснення діяльності відповідного центрального або місцевого органу державного управління.

Розділ 3

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОМІТЕТ З ПИТАНЬ ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ ТА ДОПОМІЖНІ ОРГАНИ

Стаття 14. Керівництво та склад Президентського комітету з питань зеленого зростання

- (1) Президентський комітет з питань зеленого зростання (далі — «Комітет») створюється під контролем Президента з метою розробки державної політики та планів реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання і забезпечувати їх імплементацію.
- (2) Кількість членів Комітету не перевищує 50 чоловік, включаючи двох Голів.
- (3) Виконання функцій одного з Голів Комітету покладається на Прем'єр-міністра, а інший Голова Комітету призначається Президентом із числа осіб, перерахованих у підпункті 2 п. (4).
- (4) До складу Комітету входять:
 1. посадові особи, зазначені в Указі Президента, зокрема міністр стратегії та фінансів, міністр економіки та знань, міністр довкілля і міністр земель, транспорту та морських справ;
 2. особи, призначені Президентом з-поміж фахівців, які мають достатні знання та досвід в питаннях низьковуглецевого зеленого зростання, зокрема щодо зміни клімату, енергії та ресурсів, зелених технологій, зеленого виробництва або сталого розвитку.
- (5) Здійснення адміністративної роботи Комітету покладається на його Секретаря, порядок призначення якого визначається Указом Президента.
- (6) Кожен із Голів представляє інтереси Комітету та здійснює загальний контроль за його діяльністю.
- (7) У разі неможливості одного з Голів виконувати свої обов'язки у зв'язку з надзвичайними обставинами або подіями, виконання його функцій покладається на члена Комітету, заздалегідь призначеного Прем'єр-міністром.
- (8) Термін виконання функцій членами Комітету, визначеними у підпункті 2 п. (4), становить один рік із правом продовження.

Стаття 15. Функції Комітету

До компетенції Комітету входить вирішення таких питань:

1. визначення основних напрямків політики низьковуглецевого зеленого зростання;
2. прийняття, перегляд та імплементація національної стратегії зеленого зростання;
3. питання, пов'язані з базовим планом дій для боротьби зі зміною клімату, базовим планом економічного розвитку та базовим планом сталого розвитку;

4. координація цілей концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також перевірка, вивчення і оцінка стану їх виконання;
5. координація та підтримка діяльності відповідних центральних і місцевих органів державного управління у сфері реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання;
6. створення правових основ для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання;
7. визначення напрямків розподілу ресурсів для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання і забезпечення їх ефективного використання;
8. забезпечення міжнародного обговорення та співробітництва, проведення освітніх і громадських заходів, навчання працівників і закладення основ для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання;
9. дослідження та вирішення проблем, які виникають на підприємствах і в інших секторах у зв'язку з реалізацією концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також надання висновків і рекомендацій стосовно способів вирішення таких проблем;
10. розгляд питань, які законодавство відносить до компетенції Комітету;
11. вирішення інших питань, які Голови Комітету вважають важливими для реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання.

Стаття 16. Засідання

- (1) Кожен із Голів має право скликати засідання Комітету та головувати на них.
- (2) Засідання Комітету можуть бути черговими та позачерговими. Позачергові засідання Комітету скликаються його Головою, коли в цьому існує необхідність або на вимогу п'яти і більше членів Комітету.
- (3) Засідання Комітету вважається правомочним за умови присутності більшості його членів. Рішення Комітету вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість членів Комітету, присутніх на його засіданні. Комітет може розглядати та приймати письмові рішення з будь-яких питань, визначених Указом Президента.
- (4) Порядок роботи Комітету, зокрема час проведення чергових засідань, визначається пунктами (1)–(3) і Указом Президента.

Стаття 17. Підкомітети

- (1) Згідно з Указом Президента, у складі Комітету можуть створюватися підкомітети з метою реалізації повноважень Комітету, сприяння його роботі, а також перевірки, координації та виконання функцій, делегованих їм Комітетом.
- (2) До складу підкомітетів входять члени Комітету, призначені Президентом, а їх керівники обираються з-поміж членів відповідного підкомітету.
- (3) Будь-яка посадова особа центрального органу державного управління, яка входить до складу вищого корпусу державної служби, може відвідувати засідання відповідного підкомітету та висловлювати свою думку з питань порядку денного, що стосуються сфери її повноважень.
- (4) Порядок діяльності підкомітетів визначається пунктами (1)–(3), а також Головами Комітету та затверджується рішенням Комітету.

Стаття 18. Робоча група з питань зеленого зростання

- (1) З метою надання допомоги підкомітетами у здійсненні їх адміністративних і господарських функцій у складі Комітету створюється Робоча група з питань зеленого зростання (далі — «Робоча група»).
- (2) Порядок створення та діяльності Робочої групи визначається Указом Президента.

Стаття 19. Прохання про відрядження державних службовців

У випадках, коли це необхідно для виконання функцій Комітету або Робочої групи, Комітет може звертатися до центральних і місцевих органів державного управління із проханням відрядити до нього підконтрольних їм державних службовців або дозволити їм поєднувати виконання своїх обов'язків із роботою в Комітеті, а також звертатися із проханням до неурядових організацій, компаній, науково-дослідних інститутів або підприємств відрядити до нього своїх керівників чи співробітників або дозволити їм поєднувати виконання своїх обов'язків із роботою в Комітеті.

Стаття 20. Склад та порядок роботи місцевих комітетів з питань зеленого зростання

- (1) Органи місцевого управління можуть створювати місцеві комітети з питань зеленого зростання, підконтрольні меру/губернатору, з метою розробки місцевої політики та планів реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання і забезпечення їх виконання.
- (2) Склад, порядок роботи, функції та інші важливі питання діяльності місцевих комітетів з питань зеленого зростання визначаються Указом Президента.

Стаття 21. Призначення керівника з питань зеленого зростання

З метою забезпечення ефективної реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання керівники центральних органів державного управління або мери/губернатори можуть призначати з-поміж підконтрольних їм державних службовців керівника з питань зеленого зростання.

Розділ 4 **СПРИЯННЯ ДОСЯГНЕННЮ НИЗЬКОВУГЛЕЦЕВОГО ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ**

Стаття 22. Основні принципи реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання

- (1) Уряд зобов'язаний зміцнювати національну економіку та запровадити економічну модель, спрямовану на забезпечення сталого розвитку (далі — «зелена економіка»), шляхом поступового скорочення використання органічного палива та сприяння розвитку зелених технологій і зеленого виробництва.
- (2) У процесі розробки та імплементації національної політики зі створення зеленої економіки уряд повинен забезпечувати гармонійний розвиток економіки та довкілля, приділяючи однакову увагу розвитку різних сфер, зокрема фінансів, промислового виробництва, науково-технічної галузі, захисту довкілля, державної власності на землю та національної культури.
- (3) Уряд зобов'язаний забезпечити поступову трансформацію структури промисловості з високим рівнем використання енергії та ресурсів у зелену структуру з низьким рівнем

викидів двоокису вуглецю шляхом розробки зелених технологій, екологізації наявних технологій і налагодження взаємозв'язку між спорідненими галузями промисловості.

- (4) Уряд повинен забезпечувати збалансований розвиток регіонів у напрямку реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також надавати підтримку та соціальний захист групам населення з низьким рівнем доходів.

Стаття 23. Сприяння та підтримка розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва

- (1) Уряд зобов'язаний забезпечувати стійкість і конкурентоспроможність національної економіки, сприяти розвитку зеленого виробництва з високим потенціалом економічного зростання та розробити заходи сприяння та підтримки розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва.
- (2) Заходи сприяння та підтримки розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва, указані в п. (1), мають передбачати:
1. урахування національних і міжнародних умов і перспектив розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва;
 2. поступовий перехід від традиційної структури промисловості до нової екологічної структури;
 3. розробку середньо- та довгострокових цілей для кожного етапу створення зеленої економіки, а також стратегії їх реалізації;
 4. сприяння і підтримку розвитку зеленого виробництва як нового чинника зростання;
 5. трансформацію національної інфраструктури у сферах електрифікації, зв'язку, телекомунікації та транспорту в нову еколого-орієнтовану структуру;
 6. розвиток індустрії консультаційних послуг у сфері екологічного управління;
 7. навчання працівників галузей зеленого виробництва та створення нових робочих місць;
 8. інші положення, пов'язані з розвитком зеленої економіки та зеленого виробництва.

Стаття 24. Забезпечення переробки ресурсів

- (1) Уряд зобов'язаний розробляти різноманітні заходи для сприяння та підтримки переробки ресурсів з метою їх збереження та ефективного використання, зниження обсягів відходів, забезпечення переробки ресурсів і підвищення їхньої продуктивності.
- (2) Заходи сприяння та підтримки переробки ресурсів, указані в п. (1), мають передбачати:
1. розробку цілей розвитку галузі переробки ресурсів і підвищення їхньої продуктивності;
 2. способи забезпечення та управління ресурсами;
 3. контроль за використанням матеріалів, які небезпечно або складно переробляти та повторно використовувати у виробництві;
 4. контроль за утворенням відходів і їх перетворенням на ресурси завдяки переробці та повторному використанню;
 5. збирання і використання біомаси, зокрема деревини, рослин і продуктів сільського господарства, як ресурсу для виробництва енергії;
 6. розробку технологій переробки ресурсів і сприяння розвитку відповідної галузі;
 7. навчання працівників з метою підвищення продуктивності ресурсів.

Стаття 25. Впровадження принципів екологічного управління на підприємствах

- (1) Уряд зобов'язаний підтримувати та сприяти впровадженню принципів екологічного управління на підприємствах.

- (2) Уряд повинен прийняти та імплементувати заходи підтримки та сприяння впровадженню принципів екологічного управління на підприємствах, які мають передбачати:
1. надання технічної підтримки з метою переходу до системи екологічного виробництва;
 2. розкриття інформації про результати досягнень підприємств у сфері екологічного управління, зокрема ефективного використання енергії та ресурсів, скорочення викидів парникових газів, розвитку лісових насаджень, збереження природного середовища, а також інформації про сталий розвиток;
 3. підтримка впровадження принципів екологічного управління на малих і середніх підприємствах;
 4. інші положення, пов'язані з підтримкою діяльності, спрямованої на реалізацію концепції низьковуглецевого зеленого зростання.

Стаття 26. Сприяння дослідженню, розробці та промислому використанню зелених технологій

- (1) Уряд може розробляти заходи сприяння дослідженню, розробці та промислому використанню зелених технологій, які передбачають:
1. збирання, аналіз і надання інформації про зелені технології;
 2. розробку та поширення методик оцінки зелених технологій;
 3. фінансову підтримку дослідження, розробки та промислового використання зелених технологій;
 4. навчання працівників з метою поширення зелених технологій і розвиток міжнародної співпраці в цій сфері;
- (2) Уряд повинен сприяти конвергенції інформаційно-комунікаційних, нано- та біотехнологій, а також швидкому переходу до інтелектуальної економіки з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю завдяки забезпеченню захисту прав інтелектуальної власності у сфері зелених технологій.
- (3) Якщо який-небудь із заходів, указаних в п. (1), підлягає включенню до базового плану розвитку науки та технологій відповідно до Рамкового закону «Про науку та технології», щодо нього необхідно отримати попередній висновок Комітету.

Стаття 27. Поширення та використання інформаційно-комунікаційних технологій

- (1) Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати зазначені нижче заходи для забезпечення максимально можливого використання інформаційно-комунікаційних технологій і послуг з метою енергозбереження, підвищення ефективності енергоспоживання та скорочення викидів парникових газів:
1. розвиток інформаційно-комунікаційної інфраструктури, наприклад мереж радіомовлення та зв'язку;
 2. розвиток і поширення нових інформаційно-комунікаційних послуг;
 3. сприяння розвитку зелених технологій у сфері інформації та зв'язку, а також відповідного обладнання та пристроїв.
- (2) Уряд повинен прийняти та імплементувати заходи щодо поширення інформаційно-комунікаційних технологій для зеленого способу життя з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю, зокрема віддаленої роботи, віртуальних конференцій, дистанційного навчання та лікування.
- (3) Уряд повинен забезпечити високу якість послуг із постачання електроенергії, підвищити ефективність енергоспоживання, значно скоротити викиди парникових газів завдяки розвитку інтелектуальних енергетичних систем і їх удосконаленню за рахунок використання інформаційно-комунікаційних технологій.

Стаття 28. Підтримка та стимулювання фінансування

Уряд зобов'язаний приймати та імплементувати фінансові заходи для сприяння реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, які передбачають:

1. пошук фінансових ресурсів для сприяння та надання фінансової підтримки розвитку зеленої економіки та зеленого виробництва;
2. розробку нових фінансових продуктів для підтримки низьковуглецевого зеленого зростання;
3. залучення приватних інвестицій у проекти з розвитку інфраструктури для низьковуглецевого зеленого зростання;
4. зміцнення системи публічного розкриття інформації про екологічне управління та розширення фінансової підтримки для підприємств, які запровадили систему екологічного управління;
5. створення вуглецевого ринку (для торгівлі правами на емісію парникових газів або одиницями скорочення викидів і абсорбції парникових газів) і забезпечення його функціонування.

Стаття 29. Створення та підтримка інвестиційних компаній у галузі зеленого виробництва

- (1) З метою розподілу прибутків від зеленого виробництва можна створювати інвестиційні компанії (тут і далі в документі — в рамках схеми колективного інвестування, визначеної у ст. 9 (18) Закону «Про інвестиційні фінансові послуги та ринок капіталів») шляхом інвестування їхніх активів у розвиток зелених технологій і зеленого виробництва.
- (2) Ці інвестиційні компанії можуть займатися інвестуванням у такі проекти та підприємства:
 1. проекти з метою наукового дослідження та розробки, фінансування наукових досліджень у галузі зелених технологій відповідно до п. 3 ст.2, а також створення та використання промислових зразків;
 2. діяльність, яка підпадає під визначення зеленого виробництва відповідно до п. 4 ст. 2;
 3. підприємства, які займаються зеленими технологіями або зеленим виробництвом або інвестують у них.
- (3) Якщо якась державна організація, відповідно ст. 4 Закону «Про управління органами державної влади», має намір інвестувати кошти у створення інвестиційної компанії в галузі зеленого виробництва, уряд може виділити всі або частину необхідних коштів у рамках державного бюджету.
- (4) Комісія з фінансових послуг може вимагати від інвестиційної компанії в галузі зеленого виробництва, у яку інвестовано кошти державної організації відповідно до п. (3) (тут і далі у статті — компанії з управління активами, кастодіальні депозитарії та компанії із загального управління), надання даних або звіту про діяльність або майно такої компанії. Комісія з фінансових послуг зобов'язана надавати отримані нею дані на вимогу відповідного центрального органу державного управління.
- (5) У разі необхідності відповідний центральний орган державного управління може проводити перевірки стосовно даних або звіту, наданих йому відповідно до п. (4), а також вимагати від Комісії з фінансових послуг провести перевірку діяльності або майна відповідної інвестиційної компанії в галузі зеленого виробництва. Якщо в ході такої перевірки Комісія з фінансових послуг виявить серйозні порушення, вона може, за згодою відповідного центрального органу державного управління, скасувати реєстрацію компанії.
- (6) Порядок створення та діяльності інвестиційних компаній у галузі зеленого виробництва, а також надання їм фінансової підтримки відповідно до пунктів (1)–(5) та інші важливі питання регулюються Указом Президента.

Стаття 30. Управління системою оподаткування

Уряд зобов'язаний забезпечити управління системою оподаткування в напрямку скорочення кількості товарів та послуг із високим рівнем викидів парникових газів і забруднюючих речовин або з низькою ефективністю енергоспоживання, сприяючи їх заміні на екологічні товари та послуги, з метою вирішення проблем зміни клімату та нестачі ресурсів і сприяння низьковуглецевому зеленому зростанню.

Стаття 31. Підтримка та особливі пільги для зелених технологій і зеленого виробництва

- (1) Держава та місцеві органи державного управління можуть надавати необхідну підтримку для розвитку зелених технологій і зеленого виробництва, зокрема у вигляді субсидій.
- (2) Фонд гарантування кредитів Кореї, створений відповідно до Закону «Про Фонд гарантування кредитів», і Фонд гарантування технологій Кореї, створений відповідно до Закону «Про Фонд гарантування технологій Кореї», можуть передбачати особливі умови надання кредитних гарантій та визначення їх строків і умов для проектів у галузі зелених технологій і зеленого виробництва.
- (3) Держава та місцеві органи державного управління можуть надавати підтримку підприємствам, діяльність яких пов'язана із зеленими технологіями та зеленим виробництвом, шляхом зниження або звільнення від сплати податку на прибуток, податку з корпорацій, податку на придбане майно, податку на нерухомість, реєстраційного збору та інших податків у порядку, визначеному Законом «Про обмеження особливого режиму оподаткування» та Законом «Про місцеві податки».
- (4) Держава та місцеві органи державного управління повинні надавати якнайширшу підтримку підприємствам, діяльність яких пов'язана із зеленими технологіями та зеленим виробництвом, якщо вони залучають іноземні інвестиції відповідно до ст. 2 (1) 4 Закону «Про сприяння іноземним інвестиціям».

Стаття 32. Стандартизація та сертифікація у сфері зелених технологій

- (1) Уряд повинен забезпечити надання необхідної підтримки для створення системи стандартизації наявних зелених технологій і зеленого виробництва та тих, що перебувають у стані розвитку, на території Республіки Корея, яка повинна відповідати міжнародним стандартам відповідно до п. 2 ст. 3 Рамкового закону «Про національні стандарти» та сприяти міжнародній стандартизації зелених технологій і зеленого виробництва.
- (2) Уряд може надавати сертифікати відповідності для зелених технологій і проектів, акредитаційні сертифікати для спеціалізованих екологічних підприємств, накладати обов'язок придбання на державні організації або надавати технічні рекомендації з метою сприяння розвитку зелених технологій і зеленого виробництва.
- (3) Уряд зобов'язаний анулювати сертифікати відповідності та акредитаційні сертифікати спеціалізованих екологічних підприємств, зазначені в п. (2), у таких випадках:
 1. якщо вони отримані шляхом шахрайства або іншим незаконним способом;
 2. якщо вони є недійсними внаслідок серйозних недоліків.
- (4) Інші важливі питання стандартизації, сертифікації і анулювання сертифікатів відповідно до пунктів (1)–(3) регулюються Указом Президента.

Стаття 33. Підтримка середніх і малих підприємств

Уряд може приймати та імплементувати такі заходи для сприяння впровадженню зелених технологій і екологічного виробництва на середніх і малих підприємствах:

1. особлива підтримка спільних проектів великих підприємств із середніми та малими підприємствами;
2. заохочення великих підприємств до надання допомоги середнім і малим підприємствам у вигляді технічних рекомендацій, передачі технологій і відрядження технічних фахівців;
3. сприяння промислового використанню зелених технологій на середніх і малих підприємствах;
4. використання об'єктів громадського призначення для розвитку зелених технологій;
5. навчання, відрядження та міжнародний обмін фахівцями в галузі зелених технологій і зеленого виробництва;
6. інші заходи сприяння впровадженню зелених технологій і екологічного виробництва на середніх і малих підприємствах.

Стаття 34. Створення кластерів і комплексів для розвитку зелених технологій і зеленого виробництва

- (1) Уряд може створювати або сприяти створенню кластерів і комплексів для спільного дослідження та розробки зелених технологій, спільного використання об'єктів і обладнання, а також для розвитку співпраці між секторами промисловості, науковими колами та науково-дослідними інститутами.
- (2) Під час реалізації проектів, визначених у п. (1), необхідно враховувати такі питання:
 1. стан кластеризації виробництва в межах кожного промислового комплексу;
 2. розширення можливостей підприємств, університетів і науково-дослідних інститутів у сфері науково-дослідної роботи та налагодження зв'язків між ними;
 3. розвиток інфраструктури для кластеризації промисловості та залучення високоякісних людських ресурсів у галузі зелених технологій і зеленого виробництва;
 4. створення системи реалізації проектів і планів залучення фінансування з метою розвитку зелених технологій і зеленого виробництва.
- (3) Уряд може дозволяти установам або організаціям, визначеним в Указі Президента, створювати кластери або комплекси для розвитку зелених технологій і зеленого виробництва.
- (4) Уряд може повністю або частково компенсувати витрати установ або організацій, указаних в п. (3), на реалізацію проектів зі створення кластерів або комплексів для розвитку зелених технологій або зеленого виробництва відповідно до згаданого пункту.

Стаття 35. Створення нових робочих місць у галузі зелених технологій і зеленого виробництва

- (1) Уряд зобов'язаний створювати нові робочі місця у галузі зелених технологій і зеленого виробництва, щоб кожен громадянин міг скористатися перевагами зеленого зростання.
- (2) У процесі створення нових робочих місць у галузі зелених технологій і зеленого виробництва уряд повинен сприяти підвищенню мобільності та перекваліфікації працівників у межах кожного сектора промисловості, розширювати можливості навчання громадян новим технологіям і надавати фінансову та технічну підтримку для створення нових робочих місць у галузі зелених технологій і зеленого виробництва.

Стаття 36. Прогресивна система нормативного регулювання

- (1) У процесі прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на підвищення ефективності використання ресурсів і скорочення викидів парникових газів і забруднюючих речовин, Уряд повинен сприяти зниженню соціальних і економічних витрат завдяки стимулюванню скорочення викидів парникових газів і забруднюючих речовин особами, які їх спричиняють.

- (2) У процесі прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на зниження викидів парникових газів і забруднюючих речовин, Уряд зобов'язаний створити прогресивну систему нормативного регулювання, вільну від дублювання норм, яка дасть змогу уникнути обмеження автономії та креативності приватного сектора та підвищити конкурентоспроможність промисловості. Для цього необхідно досліджувати стан нормативного регулювання діяльності підприємств як у Республіці Корея, так і в інших країнах.

Стаття 37. Способи забезпечення виконання правових норм

- (1) Уряд зобов'язаний збирати, вивчати і аналізувати тенденції та інформацію про механізми та політичні заходи, які використовуються іноземними урядами або міжнародними організаціями, належним чином імплементувати подібні механізми та заходи, а також створити систему для їх підтримки, розробивши відповідні способи забезпечення виконання правових норм.
- (2) Уряд повинен інформувати підприємства та громадян про тенденції, інформацію та засоби забезпечення виконання правових норм, визначені в п. (1), що дозволить їм належним чином реагувати на такі зміни.

Розділ 5

РЕАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ СУСПІЛЬСТВА З НИЗЬКИМ РІВНЕМ ВИКИДІВ ДВООКИСУ ВУГЛЕЦЮ

Стаття 38. Основні принципи боротьби зі зміною клімату

З метою реалізації концепції суспільства з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати політику боротьби зі зміною клімату та споріднені плани, враховуючи такі принципи:

1. необхідність визнання важливості проблеми зміни клімату внаслідок глобального потепління, забезпечення всебічної боротьби із цією проблемою шляхом об'єднання зусиль держави та громадян і активної участі в міжнародних заходах;
2. необхідність встановлення середньо- та довгострокових лімітів на викиди парникових газів шляхом аналізу співвідношення економічних витрат і прибутків від їх скорочення та врахування внутрішніх і міжнародних умов, а також сприяння ефективному та послідовному скороченню викидів парникових газів завдяки створенню рентабельної та продуманої регуляторної системи на основі цінових механізмів і ринкових принципів;
3. необхідність розвитку та використання інноваційних і конвергентних технологій, зокрема інформаційно-комунікаційних, нано- та біотехнологій, з метою мінімізації викидів парникових газів.
4. необхідність створення можливостей для автономного впровадження різноманітних заходів шляхом визначення прав і обов'язків щодо емісії парникових газів і надання дозволу на торгівлю ними на ринку, а також підготовки до участі в роботі міжнародного ринку торгівлі квотами завдяки створенню національного вуглецевого ринку.
5. необхідність забезпечення готовності країни до стихійних лих і зміни стану екосистем і рослин, максимального зменшення наслідків зміни клімату та захисту безпеки і майна громадян від таких загроз і лих.

Стаття 39. Основні принципи енергетичної політики

З метою сприяння низьковуглецевому зеленому зростанню Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати енергетичну політику та споріднені плани, враховуючи такі принципи:

1. необхідність поступового зменшення використання органічного палива, зокрема нафто-продуктів і вугілля, а також підвищення рівня самозабезпеченості енергією;
2. необхідність запобігання зміні клімату, збереження довкілля, трансформації наявної соціально-економічної системи на систему з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю і переробкою ресурсів завдяки раціоналізації цін на енергію, енергозбереженню, підвищенню ефективності енергоспоживання та зміцненню контролю за попитом на енергію;
3. необхідність забезпечення розвитку, виробництва, використання та поширення нових і відновлюваних джерел енергії, зокрема сонячної, вітрової, геотермальної, водневої та біоенергії, енергії за рахунок утилізації відходів, енергії припливів, паливних батарей, а також диверсифікації джерел енергії;
4. необхідність підвищення рівня впровадження елементів ринкової конкуренції в зелене виробництво та формування цін на енергію, впровадження принципу справедливої торгівлі, а також імплементування та вдосконалення нормативного регулювання зеленого виробництва з урахуванням міжнародних норм і зарубіжних правових систем, спрямованого на розвиток нового ринку;
5. необхідність підвищення прибутків від енергоспоживання для груп населення із низькими доходами, справедливості розподілу енергії та енергетичного добробуту, щоб усі громадяни могли однаковою мірою скористатися перевагами низьковуглецевого зеленого зростання;
6. необхідність зміцнення національної безпеки в галузі енергетики шляхом забезпечення наявності внутрішніх і закордонних енергетичних ресурсів, диверсифікації енергетичного імпорту, збереження енергії та забезпечення її безперебійного постачання.

Стаття 40. Базовий план дій для боротьби зі зміною клімату>

- (1) Кожні п'ять років Уряд зобов'язаний приймати та імплементувати базовий план дій для боротьби зі зміною клімату із 20-річним періодом планування з урахуванням основних принципів боротьби зі зміною клімату.
- (2) У разі необхідності прийняття або внесення змін до базового плану дій для боротьби зі зміною клімату, Уряд повинен подати відповідний документ на розгляд Комітету, а потім — на розгляд Державної Ради. Згідно з Указом Президента, зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.
- (3) Базовий план дій для боротьби зі зміною клімату має містити такі положення:
 1. тенденції та прогноз кліматичних змін у національному та міжнародному масштабах, а також змін концентрації парникових газів у атмосфері;
 2. поточний стан і орієнтовний прогноз емісії та абсорбції парникових газів;
 3. установлення середньо- та довгострокових лімітів на викиди парникових газів і заходів протидії для кожного регіону в рамках кожного з етапів;
 4. положення про міжнародне співробітництво у сфері боротьби зі зміною клімату;
 5. положення про співпрацю держави і місцевих органів влади у сфері боротьби зі зміною клімату;
 6. положення про необхідність проведення наукових досліджень у сфері боротьби зі зміною клімату;
 7. навчання працівників для забезпечення боротьби зі зміною клімату;
 8. адаптаційні заходи, зокрема моніторинг, прогнозування та оцінка наслідків зміни клімату, оцінка вразливості та запобігання катастрофам;
 9. освітні та громадські заходи, спрямовані на боротьбу зі зміною клімату;
 10. інші положення, необхідні для реалізації заходів боротьби зі зміною клімату.

Стаття 41. Прийняття базового плану енергетичного розвитку

- (1) Кожні п'ять років Уряд зобов'язаний приймати базовий план енергетичного розвитку (далі — «базовий енергетичний план») із 20-річним періодом планування з урахуванням основних принципів енергетичної політики.
- (2) У разі необхідності прийняття або внесення змін до базового енергетичного плану Уряд повинен подати відповідний документ на розгляд Комітету з питань енергетики відповідно до ст. 9 Закону «Про енергетику», а потім — на розгляд Комітету та Державної Ради. Згідно з Указом Президента, зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.
- (3) Базовий план енергетичного розвитку має містити такі положення:
 1. тенденції та прогнози попиту та пропозиції енергії на національному та міжнародному рівнях;
 2. заходи із забезпечення стабільності, імпорту, постачання та управління енергією;
 3. положення про ліміти на використання енергії, склад джерел енергії, енергозбереження та підвищення ефективності енергоспоживання;
 4. положення про постачання та використання екологічно чистої енергії, зокрема нових і відновлюваних джерел енергії;
 5. заходи з контролю за енергетичною безпекою;
 6. положення про розвиток і поширення енергетичних технологій, навчання працівників, міжнародне співробітництво, розвиток і використання природних енергетичних ресурсів та добробут у галузі енергетики.

Стаття 42. Боротьба зі зміною клімату та управління лімітами на енергію>

- (1) Уряд зобов'язаний визначити середньо- та довгострокові завдання та цілі для кожного етапу та заходи для їх реалізації з метою скорочення світових викидів парникових газів та сприяння ефективній і послідовній реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а саме:
 1. цільовий рівень скорочення викидів парникових газів;
 2. цільовий рівень енергозбереження та ефективності енергоспоживання;
 3. цільовий рівень самозабезпеченості енергією;
 4. цільовий рівень забезпеченості новою та відновлюваною енергією.
- (2) У процесі визначення цілей відповідно до п. (1) Уряд повинен враховувати національні умови та тенденції в інших країнах.
- (3) Уряд може вимагати від центральних і місцевих органів державного управління та державних організацій, зазначених в Указі Президента, встановлення внутрішніх лімітів енергозбереження та лімітів на викиди парникових газів і здійснення контролю за їх дотриманням, відповідно до Указу Президента, з метою досягнення цілей, визначених у п. (1).
- (4) Уряд повинен встановити ліміти для кожного сектора, зокрема промислового виробництва, транспорту, домашнього господарства та торгівлі, а також активно розробляти заходи для їх реалізації з метою досягнення цілей, указаних в підпунктах 1 і 2 п. (1).
- (5) Уряд зобов'язаний встановити та контролювати ліміти для кожної організації, яка здійснює викиди парникових газів або споживає енергію в обсязі, який дорівнює або перевищує показник, встановлений в Указі Президента, (далі — «підконтрольна організація»), які підлягають вимірюванню, фіксації та перевірці, з метою досягнення цілей, указаних в підпунктах 1 і 2 п. (1). При цьому Уряд повинен провести попередні консультації з такою підконтрольною організацією та враховувати минулі показники емісії парникових

- газів або рівень енергоспоживання, технічний рівень, конкурентоспроможність на міжнародних ринках і національні ліміти.
- (6) Згідно з Указом Президента, кожна підконтрольна організація повинна ознайомитися з лімітами, установленими відповідно до п. (5), і звітувати перед Урядом про їх дотримання.
 - (7) Уряд зобов'язаний вести реєстр звітів, наданих відповідно до п. (6), і систематично вносити до нього записи.
 - (8) У разі недотримання підконтрольною організацією лімітів, визначених у п. (5), Уряд може вимагати від такої організації впровадження покращень, необхідних для дотримання зазначених лімітів. У такому випадку підконтрольна організація повинна підготувати план дій з урахуванням рекомендованих покращень і забезпечити його належне виконання.
 - (9) Кожна підконтрольна організація зобов'язана підготувати звіт про виконання відповідно до п. (8) у формі, що дозволяє проведення вимірювання, фіксації та перевірки, отримати результати його перевірки надійною та незалежною спеціалізованою установою, зазначеною в Указі Президента, а також надати такий звіт Уряду та громадськості.
 - (10) У разі необхідності Уряд може надавати підконтрольним організаціям підтримку в галузі фінансування, оподаткування, корпоративного управління та технологій, досліджувати та перевіряти їхню діяльність і надавати їм необхідні дані та інформацію, які б сприяли дотриманню ними лімітів, визначених у п. (5), і належному виконанню планів дій відповідно до п. (8).
 - (11) Порядок ведення реєстру та надання підтримки підконтрольним організаціям регулюється пунктами (5)–(6) і Указом Президента.

Стаття 43. Використання результатів попередніх досягнень у сфері скорочення викидів парникових газів

- (1) Уряд повинен враховувати результати попередніх досягнень підконтрольних організацій (до того моменту, коли вони стали об'єктами контролю відповідно до п. (5)) щодо дотримання лімітів, визначених у п. (5), дозволяти їм торгувати такими результатами або заохочувати їх добровільно вживати інших заходів щодо скорочення викидів парникових газів.
- (2) Способи та порядок торгівлі результатами досягнень, указаними в п. (1), визначаються Указом Президента.

Стаття 44. Звіти про кількість викидів парникових газів і кількість спожитої енергії

- (1) Кожна підконтрольна організація зобов'язана щорічно готувати та надавати Уряду звіт про кількість викидів парникових газів і кількість енергії, спожитої за місцем ведення бізнесу, у формі, що дозволяє вимірювання, фіксацію та перевірку.
- (2) Під час підготовки звіту відповідно до п. (1) кожна підконтрольна організація повинна отримати підтвердження достовірності даних, указаних нею в такому звіті, від надійної та незалежної спеціалізованої установи, визначеної в Указі Президента. При цьому Уряд може видати відповідний наказ із вимогою внесення виправлень або доповнень за наявності неточностей у звіті.
- (3) Уряд зобов'язаний здійснювати постійний контроль за надходженням звітів і може розкривати важливі відомості, зазначені у звіті конкретної підконтрольної організації. Підконтрольна організація може звернутися до Уряду із клопотанням про нерозголошення інформації, якщо існують виняткові підстави вважати, що це може призвести до суттєвого порушення її прав або комерційної таємниці.

- (4) Після отримання клопотання про нерозголошення інформації від підконтрольної організації Уряд зобов'язаний створити інспекційну комісію та протягом 30 днів повідомити підконтрольну організацію про результати розгляду такого клопотання.
- (5) Форма звіту, методи звітності, порядок здійснення контролю за звітами та розкриття інформації, а також інші важливі питання, пов'язані зі створенням і діяльністю інспекційної комісії, визначаються в Указі Президента.

Стаття 45. Створення інтегрованої системи управління інформацією про парникові гази

- (1) Уряд зобов'язаний створити інтегровану систему управління інформацією про парникові гази, яка дасть змогу встановлювати, перевіряти та контролювати державні ліміти на емісію і абсорбцію парникових газів, чинники емісії і абсорбції, а також різноманітні відомості та статистичні дані про парникові гази.
- (2) Керівники відповідних центральних органів державного управління повинні готувати та надавати в межах своєї компетенції відомості та статистичні дані про використання енергії, промислове виробництво, сільське господарство, відходи та лісові насадження, а також брати активну участь у забезпеченні належного функціонування інтегрованої системи управління інформацією, указаної в п. (1).
- (3) Під час збирання відомостей і статистичних даних та управління ними, а також створення інтегрованої системи управління інформацією відповідно до п. (1) Уряд повинен якнайповнішою мірою враховувати відповідні міжнародні стандарти з метою підвищення професійності, прозорості та достовірності.
- (4) Уряд зобов'язаний щорічно аналізувати та перевіряти різноманітні відомості та статистичні дані, визначені в п. (1), і оприлюднювати результати такої перевірки.
- (5) Конкретні методи управління відомостями та статистичними даними та відповідальна за це організація визначаються пунктами (1)–(4) і Указом Президента.

Стаття 46. Впровадження системи торгівлі квотами на викиди

- (1) Щоб досягти державних цілей скорочення викидів парникових газів, Уряд може впровадити систему ринкової торгівлі квотами на викиди парникових газів за допомогою ринкових функцій.
- (2) Указана в п. (1) система має включати встановлення квот на викиди парникових газів і торгівлю ними, а також елементи інших міжнародно визнаних систем торгівлі.
- (3) Під час створення системи, указаної в п. (2), Уряд зобов'язаний враховувати положення міжнародних угод щодо зміни клімату. Якщо це може призвести до значного зниження конкурентоспроможності економіки країни на міжнародних ринках, Уряд може вживати необхідних заходів стосовно підконтрольних організацій відповідно до п. (5) ст. 42.
- (4) Методи розподілу дозволеної кількості викидів, реєстрації та управління, а також порядок створення та діяльності біржі торгівлі квотами з метою впровадження системи, визначеної в п. (2), встановлюються окремим законом.

Стаття 47. Управління викидами парникових газів у транспортному секторі

- (1) Будь-яка особа, що бажає виробляти транспортні засоби, наприклад автомобілі, зобов'язана розробити схему скорочення парникових газів, які виробляються такими тран-

- спортними засобами, а також докладати всіх зусиль для дотримання принципів міжнародної системи конкуренції з метою скорочення викидів парникових газів.
- (2) Уряди зобов'язаний запровадити стандарти середньої ефективності енергоспоживання та дозволених викидів парникових газів для автомобілів, щоб сприяти енергозбереженню шляхом підвищення середньої ефективності споживання енергії автомобілями та підтримувати чистоту і належний стан атмосферного повітря завдяки скороченню викидів вихлопних газів. Однак він повинен дозволити виробникам автомобілів (включаючи імпортерів) вибрати один з указаних стандартів з метою запобігання дублюванню норм, а також забезпечити чітке розмежування методів вимірювання.
 - (3) Уряд може надавати фінансову підтримку особам, які купують автомобілі з нижчим рівнем викидів парникових газів, і стягувати плату з осіб, які купують автомобілі з вищим рівнем викидів.
 - (4) Уряд може розробляти схеми фінансової та податкової підтримки, дослідження, розробки та вдосконалення споріднених систем із метою сприяння виробництву та поширенню транспортних засобів з ефективним енергоспоживанням і низьким рівнем викидів двоокису вуглецю, зокрема гібридних транспортних засобів і електромобілів із паливними елементами.

Стаття 48. Оцінка наслідків зміни клімату та імплементація адаптаційних заходів

- (1) Уряд зобов'язаний підвищувати якість спостереження, прогнозування, надання інформації та використання погодних явищ, аналізувати і оцінювати потенціал забезпеченості кожної області та регіону новими та відновлюваними джерелами енергії, зокрема сонячної, вітрової енергії та енергії припливів, а також створити та забезпечити функціонування системи управління метеорологічною інформацією.
- (2) Уряд повинен вживати заходів для дослідження та розробки технологій, підтримки відповідних спеціалізованих установ і створення систем національного та міжнародного співробітництва з метою підвищення якості моніторингу та прогнозування зміни клімату, дослідження та аналізу змін стану біомаси, водних ресурсів і наслідків зміни клімату, зокрема для здоров'я громадян.
- (3) Уряд зобов'язаний досліджувати і аналізувати вплив зміни клімату на екосистему, біологічну різноманітність, атмосферу, стан водних ресурсів, якість води, здоров'я громадян, сільськогосподарську продукцію, продукти рибальства, харчові продукти, ліси, океани, стан запобігання стихійним лихам і рівень вразливості, а також оприлюднювати результати такого дослідження і аналізу.
- (4) Згідно з Указом Президента, Уряд зобов'язаний насамперед зосередитися на ефективному управлінні превентивними заходами з метою зменшення потенціальних збитків від зміни клімату, а також прийняти та імплементувати заходи для пом'якшення наслідків зміни клімату або ліквідації негативних наслідків стихійних лих і епідемій.
- (5) Уряд може надавати необхідну фінансову та технічну підтримку громадянам та підприємствам, які впроваджують адаптаційні заходи.

Розділ 6

РЕАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ ЗЕЛЕНОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Стаття 49. Основні принципи концепції зеленого способу життя та сталого розвитку

Держава зобов'язана імплементувати заходи з метою реалізації концепції зеленого способу життя та сталого розвитку з урахуванням таких основних принципів:

1. Необхідно усвідомити, що наша батьківщина — це основа та дзеркало результатів зеленого зростання, тому потрібно докласти зусиль для гармонізації розвитку країни із збереженням та захистом довкілля, щоб теперішнє та майбутні покоління могли насолоджуватися комфортним життям.
2. Необхідно реорганізувати національну систему землекористування, планування міст, будівництво та транспортну систему для переходу до структури низьковуглецевого зеленого зростання, а також забезпечити виробникам і споживачам умови для активного та добровільного виробництва та придбання зелених продуктів.
3. Держава, органи місцевого управління, підприємства та громадяни повинні добросовісно виконувати міжнародні угоди з питань сталого розвитку, а також забезпечити перехід суспільства до зеленого способу життя та впровадження зеленої культури.
4. Держава, органи місцевого управління та підприємства зобов'язані сприяти збереженню довкілля шляхом створення та реорганізації систем землекористування та виробництва з метою захисту екологічної бази, яка служить основою для економічного розвитку країни.

Стаття 50. Прийняття та імплементация базових планів сталого розвитку

- (1) Уряд зобов'язаний добросовісно виконувати міжнародні угоди щодо сталого розвитку, зокрема Порядок денний на XXI століття, прийнятий на Конференції ООН з довкілля та розвитку, яка відбулася в 1992 році у Бразилії, і план імплементации, прийнятий на Всесвітньому саміті ООН зі сталого розвитку, який пройшов у 2002 році в ПАР, а також кожні п'ять років приймати та імплементувати базовий план розвитку із 20-річним періодом планування, щоб сприяти сталому розвитку країни.
- (2) У разі необхідності прийняття або внесення змін до базового плану дій сталого розвитку Уряд повинен подати відповідний документ на розгляд Комісії з питань сталого розвитку відповідно до ст. 15 Закону «Про сталий розвиток», а потім — на розгляд Комітету та Державної Ради. Згідно з Указом Президента, зазначена процедура не застосовується в разі внесення незначних змін.
- (3) Базовий план сталого розвитку має містити такі положення:
 1. положення про поточний стан, зміну обставин і перспективи сталого розвитку;
 2. концепцію та цілі сталого розвитку, відповідну стратегію та принципи її імплементации, напрямки політики і основні показники сталого розвитку;
 3. положення про виконання міжнародних угод з питань сталого розвитку;
 4. інші питання, важливі для забезпечення сталого розвитку.
- (4) Керівники центральних органів державного управління зобов'язані приймати та імплементувати в межах своєї компетенції центральні плани сталого розвитку, які мають бути невід'ємною частиною центральних базових планів дій і узгоджуватися з базовим планом сталого розвитку, визначеним у п. (1).

- (5) Мери/губернатори повинні приймати та імплементувати регіональні базові плани сталого розвитку, які мають бути невід'ємною частиною місцевого плану дій і узгоджуватися з базовим планом сталого розвитку, визначеним у п. (1), враховуючи місцеві умови та особливості місцевого управління.

Стаття 51. Реалізація концепції зеленої батьківщини

- (1) Уряд зобов'язаний приймати та імплементувати плани, визначені в Указі Президента, зокрема загальнонаціональний план землекористування, базовий план розвитку міст і т. д., з урахуванням принципів зеленого способу життя, викладених у ст. 49, і сталого розвитку, щоб забезпечити розвиток батьківщини з гармонійним поєднанням здорового та екологічно сприятливого довкілля та мальовничих краєвидів із економічно-соціальним розвитком (далі — «зелена батьківщина»).
- (2) Уряд повинен розробити такі заходи з метою реалізації концепції зеленої батьківщини:
1. розвиток міст з оптимальним рівнем викидів двоокису вуглецю і самозабезпеченості енергією та ресурсами;
 2. розширення лісових насаджень і зелених зон, а також збереження міжрегіональних екологічних зон;
 3. екологічно сприятливий розвиток, використання та збереження океанів;
 4. будівництво нових і трансформація наявних портів і гаваней в рамках структури низьковуглецевого зеленого зростання;
 5. розвиток екологічно сприятливої транспортної системи;
 6. пом'якшення негативних наслідків стихійних лих;
 7. інші питання, пов'язані з реалізацією концепції зеленої батьківщини.
- (3) Під час прийняття планів, визначених в Указі Президента, зокрема загальнонаціонального плану землекористування відповідно до Рамкового закону «Про національні землі» та плану збалансованого національного розвитку відповідно до Спеціального закону «Про збалансований національний розвиток», Уряд зобов'язаний отримати попередні висновки Комітету.

Стаття 52. Управління водними ресурсами для боротьби зі зміною клімату

Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати заходи для боротьби зі стихійними лихами, зокрема засухами, спричиненими зміною клімату, нестачею і погіршенням якості води та зміною водної екосистеми, щоб забезпечити громадянам рівні можливості доступу до водних ресурсів. Ці заходи мають передбачати:

1. постачання чистої та безпечної питної води, а також забезпечення безперервного водопостачання на випадок засухи тощо;
2. збереження та управління водною екосистемою і підвищення якості води;
3. контроль попиту, зокрема збереження водних ресурсів, реорганізація системи водопостачання, зокрема використання дощової води та повторне використання стічних вод, а також попередження повеней;
4. екологічне збереження та відновлення річок;
5. розвиток технологій для запобігання забрудненню і очистки води та надання подібних послуг;

Стаття 53. Створення транспортної системи з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю

- (1) Згідно з Указом Президента, Уряд зобов'язаний встановлювати та управляти лімітами, наприклад на викиди парникових газів, з метою створення умов для скорочення викидів

- парникових газів у транспортному секторі та ефективного управління емісією парникових газів і енергетичними ресурсами.
- (2) Уряд зобов'язаний встановлювати та управляти середньо- та довгостроковими лімітами для кожного етапу в секторі громадського та залізничного транспорту з метою створення транспортної системи з низьким рівнем викидів двоокису вуглецю, яка дозволить максимально знизити обсяги енергоспоживання та викиди парникових газів.
 - (3) Уряд повинен збільшити обсяг інвестицій у галузь залізничного транспорту, яка має стати основою національної транспортної системи, а також розширити використання громадського транспорту, зокрема автобусів, метро, трамваїв і електричок, і заохочувати використання велосипедів та транспорту для бережливого сполучення.
 - (4) Уряд зобов'язаний розробити заходи управління попитом на транспортні послуги з метою зниження рівня викидів парникових газів і забруднення атмосфери, значного скорочення соціальних витрат у зв'язку із транспортними заторами, вирішення проблем із транспортними заторами у великих містах, зокрема у місті з особливим статусом Сеул тощо. Ці заходи мають передбачати:
 1. удосконалення системи витрат, пов'язаних із транспортними заторами та підвищеним використанням транспорту;
 2. розширення спеціальних смуг для автобусів і транспортних засобів із низьким рівнем негативного впливу на довкілля та зон, заборонених для руху пасажирських автомобілів;
 3. розробку і впровадження інтелектуальних системи управління інформацією про дорожній рух з метою ефективного вирішення проблем транспортних заторів.

Стаття 54. Розвиток екологічного будівництва

- (1) Уряд зобов'язаний прийняти та імплементувати політичні заходи, зокрема щодо створення системи оцінки якості екологічних будівель та інших систем, з метою стимулювання будівництва з високою ефективністю енергоспоживання, високою часткою використання нових і відновлюваних джерел енергії та мінімальним обсягом викидів парникових газів (далі — «екологічне будівництво»).
- (2) Уряд повинен встановлювати та управляти середньо-, довгостроковими та тимчасовими лімітами для будівництва, яке відповідає або перевищує стандарти, встановлені в Указі Президента, щоб знизити обсяги енергоспоживання та емісії парникових газів.
- (3) Уряд зобов'язаний розробити та імплементувати заходи та стандарти для проектування, будівництва, технічного обслуговування, виведення будівель із експлуатації та інших етапів, зокрема розширення системи стандартів проектування та системи дозволів і перевірок, з метою максимального зниження обсягів використання енергії та ресурсів і емісії парникових газів на всіх етапах будівництва.
- (4) Уряд повинен імплементувати систему енергетичних перевірок і програми енергозбереження відповідно до ст. 25 Закону «Про раціоналізацію енергоспоживання», а також заходи зі скорочення викидів парникових газів у рамках вищезгаданих програм з метою переходу до системи екологічного будівництва.
- (5) Уряд може вимагати встановлення та використання інтелектуальних лічильників для контролю та зниження обсягів енергоспоживання, зокрема використання електроенергії тощо, у нових і реконструйованих будівлях.
- (6) Уряд повинен застосовувати заходи, визначені в пунктах (1)–(5), до будівель центральних і місцевих органів державного управління, державних і освітніх установ тощо, визначених в Указі Президента, щоб вони слугували прикладом екологічного будівництва, а також контролювати та перевіряти стан реалізації таких заходів.
- (7) Уряд зобов'язаний забезпечити застосування принципів екологічного будівництва під час будівництва нових та реконструкції старих міст у масштабах, визначених в Указі Президента.

- (8) Згідно з Указом Президента, у разі необхідності Уряд може надавати підтримку у вигляді фінансування, зниження та звільнення від сплати податків з метою розвитку екологічного будівництва.

Стаття 55. Стимулювання розвитку екологічного сільського господарства та рибальства і розширення мережі поглиначів вуглекислого газу

- (1) Уряд зобов'язаний розвивати сільськогосподарські технології, спрямовані на енергозбереження та виробництво біоенергії, максимально знизити обсяги використання хімічних добрив, речовин і агрохімікатів завдяки розвитку технологій виробництва екологічно чистої сільськогосподарської продукції, пристосованих до зміни клімату, і розширенню виробництва, постачання та споживання екологічно чистої та органічної продукції сільського господарства, рибальства та лісництва.
- (2) Уряд повинен розширювати мережу поглиначів вуглекислого газу шляхом збереження та розвитку земель сільськогосподарського призначення та морських «садів» (колоній морських водоростей, наприклад червоних водоростей *Gelidium amansii*, які створюються з метою абсорбції парникових газів з атмосфери).
- (3) Уряд зобов'язаний сприяти значному розширенню мережі поглиначів вуглекислого газу завдяки збереженню та розвитку лісових насаджень та стимулювати використання лісової біомаси.
- (4) Уряд повинен прийняти та імплементувати заходи для підвищення рівня самозабезпеченості продуктами харчування шляхом виведення нових сортів і порід, пристосованих до зміни клімату.

Стаття 56. Підтримка екотуризму

Уряд зобов'язаний сприяти розвитку екотуризму шляхом збереження, відновлення та використання природних ареалів флори та фауни, особливих екологічних і унікальних природних об'єктів як ресурсів для екотуризму з метою економічного розвитку регіонів, а також надавати громадянам можливість їх використання для наукових і освітніх цілей.

Стаття 57. Поширення культури виробництва та споживання екологічних продуктів

- (1) Уряди зобов'язаний прийняти та імплементувати відповідні заходи для збереження і ефективного використання енергії та ресурсів, а також скорочення викидів парникових газів і забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва, споживання, транспортування та припинення використання товарів. Уряд повинен забезпечити, щоб ціни на товари та послуги враховували та відображали кількість спожитої енергії та викидів двоокису вуглецю, а також щоб відповідна інформація розкривалася та надавалася споживачам.
- (2) Уряд може створити та використовувати систему управління інформацією для аналізу та оцінки використання енергії та ресурсів і викидів парникових газів та забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва, споживання, транспортування, припинення використання і утилізації товарів, а також зберігання та використання результатів такого аналізу та оцінки.
- (3) Уряд може прийняти та імплементувати відповідні заходи, щоб зобов'язати виробників і дистриб'юторів товарів зазначати та розкривати інформацію про кількість або рівень викидів парникових газів і забруднюючих речовин упродовж усього циклу виробництва і т. д., щоб сприяти доступу споживачів до такої інформації.

Стаття 58. Сприяння пропаганді зеленого способу життя

- (1) Уряд зобов'язаний розробити заходи для сприяння переходу громадян і підприємств до зеленого способу життя, створити систему співпраці з органами місцевого управління, підприємствами, неурядовими та іншими організаціями, розширити освітні та громадські заходи та стимулювати проведення загальнонаціональних кампаній за зелений спосіб життя.
- (2) Уряд може надавати фінансову і адміністративну підтримку неурядовим та іншим організаціям, необхідну для проведення кампаній за зелений спосіб життя як добровільних акцій, ініційованих приватним сектором.

Стаття 59. Освітні та громадські заходи з метою популяризації зеленого способу життя

- (1) Уряд повинен забезпечити добровільну участь промислових підприємств і громадян у розробці та реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання, а також перехід до зеленого способу життя завдяки розширенню кола освітніх і громадських заходів, спрямованих на реалізацію зазначеної концепції.
- (2) Уряд зобов'язаний зміцнювати шкільну освіту в напрямку реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання шляхом розробки відповідних підручників, навчальних матеріалів і підготовки викладачів, щоб громадяни з дитинства звикали до зеленого способу життя, а також зміцнювати практику включення відповідних навчальних дисциплін до програм загальної, професійно-технічної та вищої освіти.
- (3) Уряд повинен зміцнювати систему освітніх і громадських заходів за допомогою засобів масової інформації, зокрема газет, засобів теле- та радіомовлення, інтернет-служб тощо з метою розвитку та поширення культури зеленого способу життя.
- (4) Державні засоби теле- та радіомовлення зобов'язані створювати та транслювати програми, присвячені зміні клімату внаслідок глобального потепління та енергетичним проблемам, а також сприяти поширенню відповідної соціальної реклами.

Розділ 7 **ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ**

Стаття 60. Запит про надання даних

- (1) У випадках, коли це необхідно для виконання його функцій, Комітет може звертатися до керівників відповідних центральних органів державного управління, органів місцевого управління або державних установ із запитом про надання даних щодо реалізації концепції низьковуглецевого зеленого зростання.
- (2) Після отримання запиту, поданого відповідно до п. (1), керівник відповідного центрального органу державного управління, органу місцевого управління або державної установи зобов'язаний виконати вимоги запиту, окрім випадків, коли цьому перешкоджають поважні причини, зокрема необхідність збереження конфіденційності для цілей національної оборони або безпеки.

Стаття 61. Розширення міжнародного співробітництва

- (1) Уряд зобов'язаний розробляти різноманітні заходи сприяння розвитку міжнародного співробітництва та розширенню присутності країни на міжнародних ринках завдяки обміну інформацією про низьковуглецеве зелене зростання з іноземними та міжнародними організаціями та участі в технічній співпраці, стандартизації та спільних наукових дослідженнях.
- (2) Держава повинна надавати фінансову підтримку країнам, що розвиваються, щоб допомогти їм боротися зі зміною клімату та забезпечити сталий розвиток, з метою добросовісного виконання своїх зобов'язань, виправдання очікувань міжнародної спільноти та зміцнення свого дипломатичного статусу.
- (3) Уряд зобов'язаний докладати зусиль для активної боротьби зі зміною клімату та зміцнення міжнародної співпраці, а також надавати необхідну інформацію для підвищення статусу та зміцнення репутації держави у відповідних рейтингах ефективності заходів протидії зміні клімату, результати яких оголошуються міжнародними організаціями або подібними установами.

Стаття 62. Звітування перед Національною Асамблеєю

- (1) Під час прийняття національної стратегії зеленого зростання відповідно до п. (1) ст. 9 Уряд повинен подати її на невідкладний розгляд Національної Асамблеї.
- (2) Під час прийняття центрального плану дій керівник центрального органу державного управління повинен подати його на невідкладний розгляд відповідного постійного (або спеціального) комітету, а також звітувати про його виконання перед відповідним постійним (або спеціальним) комітетом до кінця лютого наступного року.

Стаття 63. Підготовка національних звітів

- (1) Уряд може готувати національні звіти відповідно до Рамкової конвенції ООН зі зміни клімату.
- (2) У випадках, коли це необхідно для підготовки звітів, визначених у п. (1), Уряд може звертатися до керівників центральних органів державної влади із запитом про надання даних. У таких випадках керівники центральних органів державного управління повинні дотримуватися вимог запиту, крім випадків, коли існують поважні причини для їх невиконання.
- (3) Національний звіт, який Уряд планує надати Конференції Сторін Рамкової конвенції ООН зі зміни клімату, має подаватися на попередній розгляд Комітету.

Стаття 64. Штрафи за недбалість

- (1) На осіб, які вчинили діяння, передбачені пунктами нижче, накладаються штрафи в розмірі, що не перевищує десять мільйонів вон:
 1. особи, які не надали звіт відповідно до п. (6) або (9) ст. 42 або п. (1) ст. 44 або які надали неправдивий звіт;
 2. особи, які не виконали наказ про впровадження покращень відповідно до п. (8) ст. 42;
 3. особи, які не розкрили інформацію відповідно до п. (9) ст. 42;
 4. особи, які не виконали наказ про внесення виправлень або надання додаткових відомостей відповідно до п. (2) ст. 42.
- (2) Штрафи за недбалість, передбачені в п. (1), стягуються керівником відповідного органу державного управління, визначеного в Указі Президента.

ДОДАТОК

<Закон № 9931 від 13 січня 2010 року>

Стаття 1. Дата набуття чинності

Цей Закон набуває чинності через три місяці з дня його опублікування. (Застереження не застосовується).

Стаття 2. Особливі випадки підготовки звітів

Не враховуючи положення ст. 44, підконтрольні організації повинні підготувати та подати звіт про кількість викидів парникових газів і спожитої енергії за останні три роки протягом першого року з моменту набуття чинності цим Законом.

Стаття 3. Перехідні положення про національну стратегію зеленого зростання

Національна стратегія зеленого зростання, прийнята Комітетом з питань зеленого зростання та затверджена Розпорядженням Президента № 239, яка після її розгляду Державною Радою є чинною на момент набуття чинності цим Законом, вважається національною стратегією зеленого зростання відповідно до ст. 9.

Стаття 4

Не застосовується.

СПИСОК ПОСИЛАНЬ

1. Повестка дня на XXI век. Декларация Конференции ООН по окружающей среде и развитию. Рио-де-Жанейро, 1992 г. [Электронный ресурс]. – www.un.org/ru/documents/decl_conv/.
2. План выполнения решений Всемирной встречи на высшем уровне по устойчивому развитию. Август 2002 г. A/CONF.199/20. – www.un.org/ru/development/sustainable/csd.html.
3. «Будущее, которого мы хотим». Решения Конференции ООН зі сталого розвитку. 26 червня 2012 р. – www.un.org/ru.
4. Итоговая Декларация лидеров «Группы двадцати». Лос-Кабос 2012. 12 июня 2012 года. – <http://www.hse.ru/org/hse/iori/g20>.
5. Вимірювання зеленого зростання в Україні: концепції, системи індикаторів, досвід формування та перспективи застосування: Монографія / Т.К. Кваша, Л.А. Мусіна, за заг. ред. Мусіної Л.А. – К.: УкрІНТЕІ, 2015. – 280 с. – С. 6.
6. Road to Our Future: Green Growth. National Strategy and the Five-Year Plan (2009~2013). – www.greengrowthknowledge.org/sites/default/files/downloads/resource/Road_to_Our_Future_GG_Republic_of_Korea.pdf.
7. Overview of the Republic of Korea's National Strategy for Green Growth. UNEP, April 2010. – www.unep.org/greeneconomy.
8. World Bank 2016 fiscal year country and lending groups. – [Электронный ресурс] / Режим доступу: <http://data.worldbank.org/about/country-classifications>.
9. Сталий розвиток – XXI століття: управління, технології, моделі. Дискусії 2015: колективна монографія [Акулов-Муратов В.В., Алимов О.М., Андерсон В.М., Андреева Н.М. та ін.] / НАН України, ДУ «Інститут економіка природокористування та сталого розвитку».../ За наук. ред. професора Хлобистова Є.В. – Черкаси, 2015. – 538 с. – С.132.
10. Розпорядження Кабінету Міністрів України № 207 від 13.03.2015 р. «Про схвалення рекомендації Ради асоціації між Україною та ЄС про імплементацію Порядку денного асоціації між Україною та ЄС». – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/207-2015-%D1%80>.
11. Проект Концепції низьковуглецевого зростання для України. Порядок денний для інвестування та модернізації економіки. – www.undp.org.
12. www.weforum.org; www.globalinnovationindex.org; Industrial Development Report 2016. The Role Technology and Innovation in Inclusive and Sustainable Industrial Development. – UNIDO. Vienna. – P.201.
13. Hyun-Hoon Lee. Towards Green Growth in Asia and the Pasific. Round Table @Prosperity for Asia's Billions: Green Growth and Poverty Reduction". UNIDO, 29 November, 2011. – P. 20.
14. Тихоокеанская Азия: проблема «ответственного лидерства» (среднесрочный прогноз экономического и политического развития). – Москва: ИМЭМО РАН, 2011. – С.73.
15. National Green Growth Strategy and Five-Year Plan Milestones. – http://www.greengrowth.go.kr/?page_id=42450.
16. GREEN GROWTH KOREA. Now & the Future. – <http://www.greengrowth.go.kr/>. – P.7.
17. Building the architecture for green growth. – <http://www.greengrowth.go.kr/>.
18. «Навстречу зеленой экономике: путь к устойчивому развитию и искоренению бедности» Обобщающий доклад для властных структур. ЮНЕП, 2011. – www.unep.org/greeneconomy.

У НАПРЯМІ ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ: ДОСВІД РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ

СТРАТЕГІЯ ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ ТА ПЛАНИ ДІЙ ДЛЯ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ
РАМКОВИЙ ЗАКОН ПРО НИЗЬКОВУГЛЕЦЕВЕ ЗЕЛЕНЕ ЗРОСТАННЯ

